

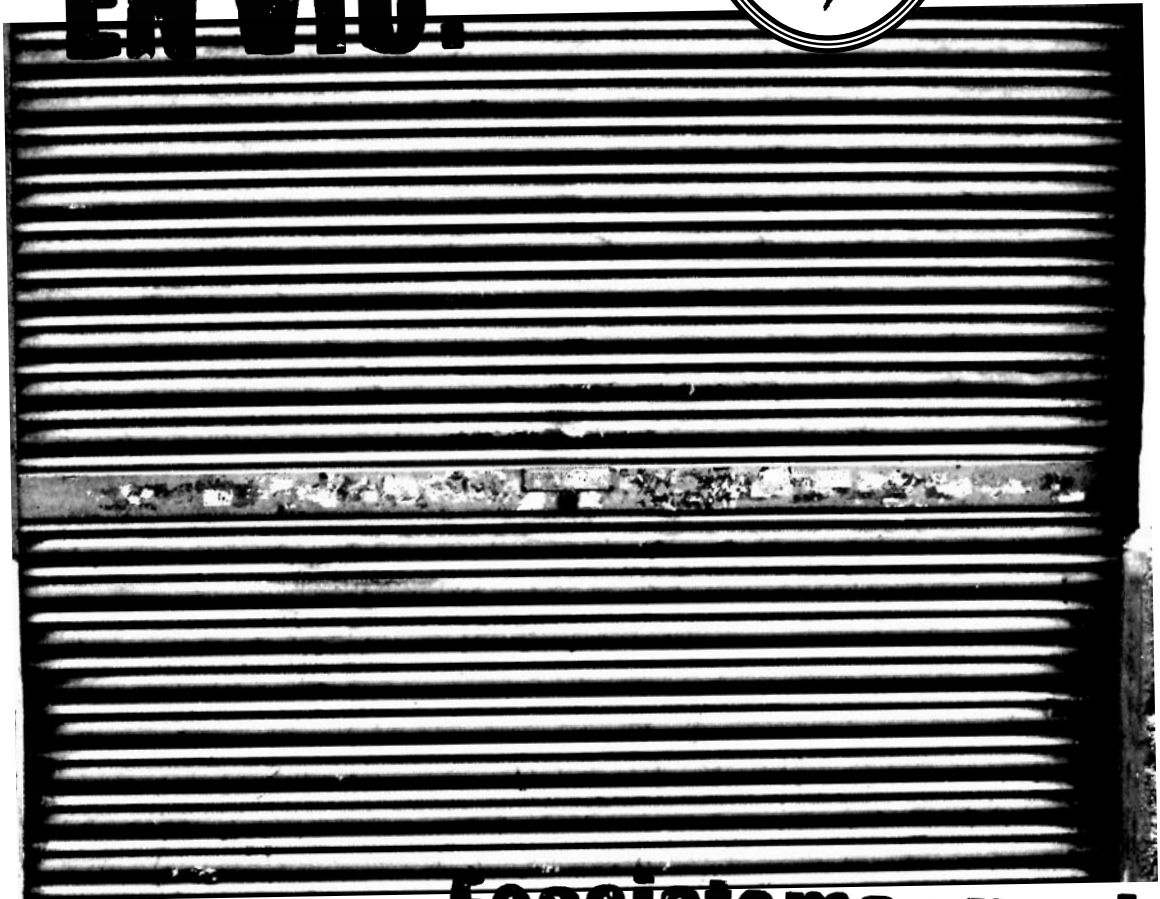
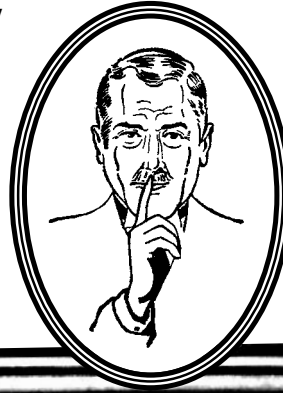
NATIVA

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #37 \ MARÇ-ABRIL 2007

SUBSCRIPCIÓ ANUAL 10€

MÚSICA EN VIU:

Écosistema en crisi

PÀG. 8

+ BEEF \ MOTOR COMBO \ JOSEP PUNTÍ \ ACTIVISTES: IGNASI JULIÀ \ JOAN MIQUEL OLIVER

MR. HUBBA & EL MONO INVENTOR \ EL CHICO CON LA ESPINA EN EL COSTADO \ MIGUEL POVEDA

ARTISTAS

1
9
9
5

POR Y PARA LA MÚSICA EN DIRECTO

2
0
0
7

EN RUTA

**PROGRAMA ORGANIZADO POR AIE,
SOCIEDAD DE ARTISTAS, INTÉRPRETES O EJECUTANTES,
EN EL QUE SE HAN REALIZADO, DESDE 1995,
1500 CONCIERTOS DE 340 ARTISTAS,
EN MÁS DE 150 SALAS DE TODO EL ESTADO**

MÁS INFORMACIÓN
SOBRE SU FUNCIONAMIENTO Y CÓMO PARTICIPAR EN

www.aie.es

COLABORAN:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Comunidad de Madrid
CONSEJERÍA DE EDUCACIÓN Y CULTURA

 EUSKO JAURLARITZA
GOBIERNO VASCO
EUSKALAKIA
DEPARTAMENTU DE KULTURA

 GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura

Radio:3

NATIVA 37

4 — Opinió Reduccions, Comentaris al marge, Sacré!, La Pregunta, S'ha dit, etc. 8 — Reportatge Música en viu: ecosistema en crisi 14 — Entrevista Beef 18 — Entrevista Motor Combo 21 — Observatori de música VI Fòrum d'Indigestió 22 — Entrevista Josep Puntí 24 — Discos 26 — Minicròniques 28 — Notícies 30 — Club Nativa 32 — Activistes Ignasi Julià

EDIT A QUÈ RE-DIMONIS ES DEUEN REFERIR QUAN PARLEN D'EXCEL·LÈNCIA?

No sé si ho haureu vist, recentment s'ha posat de moda en l'àmbit de la política i la gestió culturals, parlar d'excel·lència per referir-se a una categoria d'art elevada, desitjable i a protegir. A mi, m'inspira força recel, la parauleta. No fa tant, era un mot que es feia servir per revestir d'autoritat a aquell qui potser no la tenia prou justificada per si mateix. Busco a internet, i em trobo un munt de referències a l'excel·lència en diversos àmbits, però de manera dominant en el món empresarial, per qualificar la forma correcta, superior, i superlativa de gestionar les coses. Ah! Ja ho veig: també en cultura es busca aquesta idea de "les coses ben fetes".

Acceptant provisionalment el concepte, sé que no estic d'acord amb la idea d'excel·lència aplicada a l'art d'alguns. Els he sentit defensar autors que jo, des de la cultura mitjaneta que m'han donat estudis, lectures, pel·lícules, relacions, músiques i intel·ligència, no sé veure propers a Shakespeare, Bach, Proust o Homer. En canvi, estaria disposat a defensar altres obres que probablement estan lluny dels paràmetres d'aquests "popes" de la cultura.

Dubto doncs, de la objectivitat del concepte. Penso que la comunicació és condició necessària -no única- de l'art, i això sempre depèn dels dos costats del flux. Hi ha, per exemple, artistes actuals molt "cultes" però també molt críptics, que han perdut la seva capacitat de comunicar. Ni acompanyen, ni increpen, ni provoquen,... I, mirant el passat, estimo molts dels valors artístics comuns de la nostra cultura occidental, però em sento incapaç d'asse-

gurar la seva utilitat per tothom i en tot moment. Hi ha obres reconegudes, que guanyen o perden presència al nostre món en funció de moments i preocupacions canviants, i em sembla normal.

Sospito que alguns dels defensors del concepte ho fan per trobar una autoritat que no els hi atorga l'acceptació

de la seva obra. També suposo que el concepte té èxit en l'àmbit polític per què és còmode donar per fet que existeix aquest valor consensuat. I els gestors i tècnics també estarien encantats que la seva feina fos una ciència irrefutable!

Lluny d'aquesta creença, em sembla més valent defensar una determinada opció cultural, i el risc que hi hagi altres idees d'allò que pot ser excel·lent que s'hi contraposin. Assumir la incertesa. L'excel·lència només ho pot ser en relació a uns objectius o valors esco-

llits. Parlar d'excel·lència en termes absoluts em sembla una altra forma de donar per bo el pensament únic.

JORDI OLIVERAS <http://jordioliveras.blogspot.com/>

WHO

NATIVA#37 Revista musical metropolitana Març-abril 2007

Edita Indigestió Musical SL Apartat de Correus 9042 08080 Barcelona
E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com
Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors

Director Jordi Oliveras **Coordinador de redacció** Andreu Viñas
Han col·laborat en aquest número Olga Abalos, Joan-Elies Adell, Jordi Argenter, Lina Cardona, Miquel Cabal, Anna Cerdà, Ramon Faura, Hara Kraan, Marçal Lladó, Victor Nubla, Oriol Perez, Toni Rubies, Marta Solé.
Correcció de textos Laura Sangrà Herrero
Disseny i il·lustració Xavier Alamany · x.alamany@lbernet.com · amb la col·laboració de Mireia Cases
Fotografia Serveis de premsa dels propis artistes i arxíu Nativa
Impressió Rotimprèss Dipòsit legal GI 956 2002
Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

JOAN-ELÍES ADELL

REDUCCIONS

JA NO ESCOLTO MÚSICA EN MP3

Ara fa uns dies vaig veure en un bany d'un bar del Raval, que estava ple d'adhesius, el següent lema: "Yo no escucho música en MP3". Desconec qui l'ha posat en circulació, ni qui hi ha al darrere d'aquesta "reivindicació", però em va fer pensar en la contradictòria, gairebé paradoxal, relació entre música i tecnologia. No he pogut esbrinar qui va idear aquesta campanya, ni si tenia alguna finalitat concreta (potser amagava una campanya publicitària que jo desconec), però vaig tenir la sensació que es tractava d'una estratègia de marcar diferències respecte a aquells que han convertit els reproductors d'MP3 i la seva música portàtil en un element essencial del consum musical. Amb la negativa a l'ús de l'MP3 surt de nou aquella ideologia subjacent que travessa tota la història del rock, que vol ser una història construïda contra les innovacions tecnològiques, a les quals se les acusa d'anar contra l'autenticitat i la naturalitat quan, en realitat, com ha demostrat el sociòleg Simon Frith, la tecnologia ha fet possible l'existència d'aquesta autenticitat. Frith argumenta que

l'enregistrament, per posar un exemple clàssic, va ser decisiu en la història de la música popular i el seu desenvolupament ja que va fer possible la reproducció exacta d'aspectes de l'actuació (espontaneïtat, improvisació, etc.) prèviament irreproduïbles, cosa que va permetre que la música afroamericana substituís el folk i la música culta europea com a eix de la cultura occidental. No només va afectar el tipus de música que la gent escoltava, sinó que també va canviar com ho feien, en poder enregistrar el sentit emocional dels sons i de les pròpies expressions.

El rebuig a l'MP3, i implícitament a Internet, apel·la un altre tipus d'"autenticitat", la de la puresa sonora, la de la qualitat auditiva. Cal oposar-se a l'ús d'aquesta forma de consumir música, vénen a dir, perquè significa una pèrdua, o una degradació, de les formes ideals d'escoltar música, en lloc de veure-la com una oportunitat potencial per a oferir noves experiències musicals i interaccions socials entre els consumidors. La negativa, en definitiva, a entendre la tecnologia com a espai des del qual hem de pensar la música, com un catalitzador del canvi musical.

jadellp@uoc.edu

OLÉ BUSTILLO, OLÉ MURILLO!

Ara resulta que hi ha una miss que s'ha rebotat perquè li han retirat el títol. Miss Cantabria 2007, una tal Ángela Bustillo. El problema és que té un nen de gairebé tres anys i, segons les bases del concurs, les aspirants no poden ser ni mares ni estar prenyades (suposo que no cal que siguin verges). Així ho explicava la Bustillo al periodista de *El País* (18-02-07, pàg. 39): "Sabia lo que dicen las bases del certamen, pero me parecía tan absurdo que pensé: será algo de los años sesenta y todavía no lo han adecuado a los tiempos que vivimos". El dilema és absurd i la Bustillo sembla no saber on trepitja. Què esperava? Si un (o una) decideix plantar-se sobre un escenari com un bou perquè una colla de babejants vips de discoteca puntuïn els seus pits i les seves cuixes, li mirin el cul i li mesurin la cintura... doncs, no sé... és el que hi ha. Les bases potser són carrinclones, però els concursos de miss (com els pessebres o les institucions monàrquiques) tampoc és que

admetin massa actualitzacions. Caspa eterna, en altres paraules (per cert, "certamen", segons els diccionaris, és un "concurs sobre matèria intel·lectual").

Tanmateix, res d'estrany fins a aquí. A fi de comptes, què li hem de retraure al discurs d'una noia sense ambicions mentals? La veritable sorpresa va arribar dos dies després: Soledad Murillo, secretaria de *Políticas de Igualdad* del Govern central, va exigir que tornessin el títol a la Bustillo. També va demanar que es retirés "la clàusula anticonstitucional" de les bases. Oh, que enrotllada! Ara resulta que la pura caspa admet matisos. Les babes són constitucionals, però no les bases dels babosos. Tant per tant, i seguint amb "l'enrolletisme" de les nostres esquerres, proposo que es fundi un organisme contra la inconstitucionalitat dels requisits per ser admès com a Mosso d'Esquadra (alçada mínima 1,70; com si els baixets no ens poguéssim posar xungos); o contra la inconstitucionalitat de les iaies que se't colen quan esperes el torn per comprar-te un panet. A fi de comptes, als certàmens de miss s'hi presenta qui vol, en canvi, el pa de cada dia és un dret constitucional. O no som tots iguals?

ramon@lepetitramon.com

VICTOR NUBLA

SACRÉ! ✖

Em demano sovint si és bo mirar la televisió. Em demano sovint si és bo demanar-me sovint si és bo mirar la televisió. Em demano sovint si és correcte anomenar "mirar" a una acció que inclou substancialment el fet d'escoltar. Em demano si la majoria de les persones que conec podrien suportar "mirar" la televisió sense escoltar-la. Assistir a l'evidència de l'artefacte visual que resta quan llevem el so del terminal domèstic del Poder. Seria un barem del grotesc i l'elegant en un món sense sinceritat. Em demano per què m'estic demanant aquestes coses i arribo a la conclusió que la resposta no importa, demanar-s'ho, potser sí. Però, ben pensat, a qui li pot interessar? O, millor, qui sóc jo per dir-li a la gent el que m'importa si no m'ho han demanat? Però això és una columna d'opinió, no tinc més remei que mullar-me: si t'interessa la música, ves als concerts, que la tele, en aplicació de la seva vocació de *voyeur*, s'ocuparà dels *making-off*, de les preses falses i dels videoclips, però no de tu ni del que sents. Tret que comparteixis alguna forma d'amor amb el televisor (que visquis la vida vivint la vida dels altres). En aquest cas, descobriràs que la música no t'importa tant, després, gens; més tard, l'entendràs per mitjà de la pantalla. I ja no caldrà escoltar, però sempre podràs dir que t'agrada. Seràs membre del Partit Únic de la Dictadura del Consumidor (PUDC).

plat recomanat: MR. HUBBA & EL MONO INVENTOR - *Stargarder* (South China Sea Music). És un disc capaç de provocar imatges més poderoses que els millors efectes especials.

disc recomanat: MICHEL CHION - *El Sonido* (Paidós). Explica com ningú que la música és un relat complet, no un apèndix de l'experiència visual.

vi recomanat: Mengeu ostres durant els mesos amb R. Són molt més accessibles del que es pensa si les compres al mercat i a algú de confiança, i permeten experimentar el sabor complet, instantani, del mar. Sense haver-les de guarnir ni cuinar per estimular altres sentits.

llibre recomanat: Hi ha tantes marques de cava que quasi em puc estalviar recomanar-ne una. Pren la que prefereixis, serà ideal per "mesclar" amb les ostres. El vi i el menjar es relacionen. Un mateix sentit, el del gust, rep diverses informacions, les reuneix i experimenta. Nosaltres fem la còpia mestra.

nublanativa@hronir.org

PROGRAMACIÓ DE MÚSIQUES MODERNES

març

- 01/03** PEPET I MARIETA
22:30h, Sala 3 Tete Montoliu
- 09/03** EL PONT D'ARCALÍS
I LES VIOLINES
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 14/03** CANIMAS
22h, Sala 3 Tete Montoliu
- 16/03** XAVIER RIBALTA
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 18/03** TÚRNEZ I SESÉ
20h, Sala 3 Tete Montoliu
- 21/03** LUIS EDUARDO AUTE
22h, Sala 1 Pau Casals
- 23/03** JAVIER KRAHE
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 25/03** BRIAN BLADE &
WOLFGANG MUTHSPIEL
20 h, Sala 3 Tete Montoliu
- 28/03** MARTIRIO
21h, Sala 2 Oriol Martorell
- 30/03** FACTO DELAFÉ
Y LAS FLORES AZULES
22h, Sala 3 Tete Montoliu
- 31/03** TOMMY EMMANUEL
21:30h, Sala 2 Oriol Martorell

abril

- 12/04** MININO GARAY
Y LOS TAMBORES DEL SUR
22h, Sala 3 Tete Montoliu
- 19/04** RÚPER ORDORIKA
22h, Sala 3 Tete Montoliu
- 20/04** VIRUS STRING QUARTET
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 21/04** PALAU I FABRE 90 ANYS
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 25/04** MARIZA
21:30h, Sala 1 Pau Casals
- 27/04** ROBERTO FONSECA QUINTET
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 28/04** STANDSTILL
22h, Sala 3 Tete Montoliu

maig

- 04/05** GANI MIRZO
21h, Sala 3 Tete Montoliu
- 04/05** QUIMI PORTET
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 05/05** RAIMUNDO AMADOR &
KIKO VENENO
21:30h, Sala 1 Pau Casals

- 06/05** HEDNINGARNA
20h, Sala 2 Oriol Martorell
- 12/05** CAÑIZARES
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 13/05** LURA
20h, Sala 2 Oriol Martorell
- 17/05** SANTIAGO AUERÓN & ORIGINAL
JAZZ ORQUESTRA TALLER
DE MÚSICS
22h, Sala 1 Pau Casals
- 24/05** MIQUEL GIL
22h, Sala 2 Oriol Martorell
- 25/05** XUE FEI YANG
21:30h, Sala 3 Tete Montoliu

juny

- 07/06** TETE COMPOSITOR
21h, Sala 2 Oriol Martorell

Per a més informació:
Tel: + 34 93 247 93 00
www.auditori.cat

Consulteu descomptes: menors de 26 anys,
estudiants, jubilats, família nombrosa, aturats,
grups a partir de 5 persones

EL PAÍS

L'AUDITORI:MODERNA

OPINIÓ

LA PREGUNTA?

Nativa ofereix aquesta pàgina perquè lectors i subscriptors puguin dir la seva. A més, a cada número farem un pregunta que veurà les respostes publicades en el següent.

Escriu a: info@indigestio.com

Els textos enviats no han de superar els 500 caràcters amb espais ("Via mail / Via Post") o els 300 caràcters amb espais ("La Pregunta").

EXPLICA'NS UNA CANÇÓ FETA AQUÍ QUE T'AGRADI

JOAQUÍN EL NECIO – ALBERT PLA

M'agrada molt la rumba de l'Albert Pla "Joaquín el Necio" perquè la lletra és aparentment molt transgressora, perquè res no és el que sembla si t'escoltes bé les paraules (i això impacta), perquè explica molt bé el substrat del maltractador (que és un problema molt greu i vigent) i perquè, malauradament, representa el subconscient col·lectiu de persones (homes, en aquest cas) que es creuen superiors.

BLEUE

EL MUNDO DE LOS SUEÑOS – MACACO

Per a mi la música és molt important, m'acompanya sempre, i cada cançó que em faig meva passa a quedar lligada per sempre al record d'una vivència, d'un moment, igual que una aroma. Però hi ha cançons que m'arriben més endins, com la poesia. Són les que parlen de mi i del que m'envolta. He triat aquesta cançó perquè meva paraules a la meua forma de sentir i de viure, i m'agrada perquè m'apropa a un ritme vital tranquil, on els somnis són poderosos i tot està per fer i tot és possible, i a més ho fa desde el mestissatge musical de ritmes que sonen pels barris de Barcelona.

LINA CARDONA

LA PREGUNTA PEL NÚMERO QUE VE ÉS:

Ens pots parlar d'algun músic/banda d'aquí, poc conegut/da per la majoria, però indispensable per tu? Explica'ns alguna cosa interessant sobre ells.

VIA MAIL / VIA POST

AL JAMBOREE...

N'Estèphanie i jo arribàvem tard a la sala Jamboree amb akell esperit lluitador tal com un manifestant actiu el dia de la patrona dels verds...Res, que...baixàrem cap al fons de sa cova, amb complicacions, per la quantitat de músics negres immensos ke colapsaven el pas, per arribar a sa barra, i allà poder observar una mika el kè passava i ké passaria. Es primer "Xasko" van ser els preus de ses begudes, 5 euros una birra, 8 euros un cubata... pues un cubata.. i ke duri, collons! Vam estar a sa barra una hora llarga...i arribar la presentació...primer en castellà, per part d'ún dels caps del Jamboree i després una cinta grabada en català. després una brevíssima Zapata ens explicar lo contenta

ke estava ke estiguéssim allà.... i després el MANIFEST, també gravat, explicava els punts on el govern fallava alhora de tractar la música, ke la conфония amb soroll...i poca cosa més. Just després començà una Jam amb músics "molt bons"?. S'esperit lluitador ke portavem n'Esteph i jo a sa nostra "second date" va kedar reduït en una mena de pregunta aèrea...i ARA KÉ ? algo haurem de fer no? NO M'HAN DIT RES KE NO SABIA. Bueno... si. No sabia ke una San Miguel de KK, pogués valer 5 euros. KATALINA

AL SIDECAR FACTORY CLUB...

22/2/07: Per escalfar, el grup local Dolores. Agònics i lineals, Kurt Cobain és un aprenent davant de l'estat depressiu que persegeix a aquests barcelonins. I The Zebras, aquests nois i noia semblen sortits del barri de Chelsea. Pulcres, ben vestits, educats, i

així és la seva música. Sense més sorpresa que la incorporació d'un guitarra per la gira, un estoni, que mostrava orgullós la seva samarreta del primer pub que es va obrir a Riga al 1993 !!!!La sorpresa de sortir amb tres davanters, Messi Etoo Ronaldinho, s'esbaeix després d'uns minuts quan veiem que les tres nítides guitarres són incapaces de xirriar o sortir-se del guió. Les multinacionals de mòbils estan d'enhonorabona amb The Zebras, i potser als Weezer se'ls pot acabar la paga extra. Els cangurs descarreguen una bateria de hits sense compassió. Les seves cançons no donen per a l'aborriment. Quan estàs a punt d'anar cap a la barra a buscar refrigeri el tema finalitza, dos minuts i fora, sense contemplacions i això els hi hem d'agrair. En un viatge llarg de cotxe sonen dues hores i ni te n'has adonat.

GILBERT MORONDANGA

S'HA DIT

El Periódico

ENTREVISTA A EDUARDO SOTO I EL NENG DE CASTEFAI PER IMMA FERNANDEZ.

[...]

IMMA FERNANDEZ: Un altre intrús amb morro, pensaran alguns.

EDUARDO SOTO: Jo no sóc un intrús, he arribat a pensar molt i vull demostrar que no pujo a l'escenari perquè sóc jo. Vaig estudiar cinc anys cant, igual que interpretació. Als 16 anys vaig formar una banda, La huella. He fet bolos amb Muchachito Bombo Infierno, que estarà al meu concert, Ojos de Brujo. [...] 8/2/2007

ABC

ENTREVISTA A PERET PER DAVID MORÁN.

[...]

PERET: Creo que empecé a entender la música el año pasado, así que ahora me toca seguir aprendiendo. Antes me gustaba cantar y bailar, y me lo pasaba muy bien, pero aún no sabía apreciar lo que era la música. [...] 19/02/2007

La Vanguardia

ENTREVISTA A JOSEP PONS PER MARIANO RODRÍGUEZ.

[...]

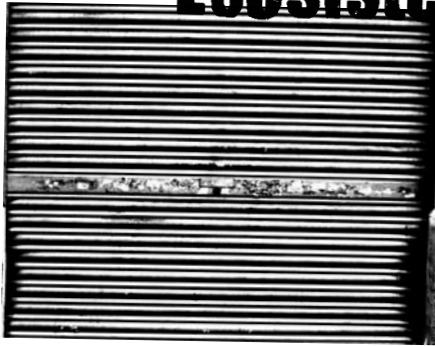
MARIANO RODRÍGUEZ: ¿Y aquello de que, en lo cultural, Barcelona era la moderna y Madrid la tradicional?

JOSEP PONS: Esto no es una cuestión de opinión, sino de analizar las programaciones en ambas ciudades en todos los terrenos. No las conozco en profundidad, pero tengo la impresión de que eso ya no es así en la mayoría de las manifestaciones culturales desde hace tiempo. [...] 21/02/2007

MÚSICA EN VIU:

Ecosistema en crisi

Mal

Bien

OLGA ÀBALOS

COMENÇA A HAVER-HI LLUM en el fosc carreró en què semblava que estaven les sales de Barcelona. Un recent acord amb l'Ajuntament farà que a partir de la tardor gaudeixin de subvencions per rehabilitar les seves infraestructures. I una modificació en les ordenances permetrà que els bars musicals puguin acollir concerts legalment. Però encara fa falta reformar una obsoleta legislació vigent.

Als balcons del carrer Tigre de Barcelona encara hi ha llençols penjats amb lemes com: “**Cliente Paloma, tu diversión es nuestro infierno**” i “**Ayuntamiento, La Paloma destruye nuestras paredes paredes**”. Fa dos mesos que una ordre judicial va obligar al propietari de La Paloma, mítica sala de ball de 103 anys de vida i amb un interior modernista de gran interès artístic, a abaixar les persianes i a cessar totes les activitats, incloent-hi les sessions de balls de saló dels diumenges per a la gent gran. Un veí d'origen filipí, etnia majoritària al barri, em comenta que des de que la sala ha tancat, per aquella zona ja no hi passa tanta gent, que tot està més tranquil però que els bars i els comerços de la zona se'n comencen a ressentir. Diu que els veïns es queixaven sobretot del soroll que hi havia de nit i de matinada els caps de setmana, que els concerts no donaven problemes. “**Salón de Baile, Paloma legal. Discoteca ilegal**”. “**Contaminación acústica = \$**”. Tan sols al carrer del darrera quatre pancartes repliquen tímidament que “**La Paloma fa barri i el barri vol La Paloma**”, ‘casualment’ penjades en l'edifici que acull el magatzem del local. A les parets de La Paloma, una dotzena de cartells possiblement inútils demanen silenci com si d'una

sala d'espera mèdica es tractés. Al seu costat, uns, signats pel propietari, **Pau Solé** i Riba (ho és també de La Cibeles, tancada també per denúncies per soroll) comunica als seus estimats clients que desitja que en el termini “**més breu possible**” es pugui reiniciar l'activitat.

A uns minuts a peu d'allà, al carrer Nou de la Rambla 34, la porta del London Bar llueix dos retalls de diari: un és un reportatge del juny de 1994 titulat “**Barcelona apuesta por la música en vivo**”, on es feia un recorregut per sales petites com el Harlem, el Pipa Club, Los Tarantos, el Jamboree, La Boîte, KGB, el Magic, la Cova del Drac i el mateix London Bar. I l'altre és una entrevista recent a l'alcalde **Jordi Hereu** on proclama: “**Vull que la ciutat tingui música en viu**”. A l'interior, hi ha penjats més articles de premsa que posen al dia el visitant dels esdeveniments més recents: la setmana de concerts reivindicatius gratuïts de les sales sota el lema “**M'agrada la música. Jo també voto**”, el recent tancament del mític bar Mas i Mas a Sarrià, la prohibició de les actuacions al London Bar i la reunió del Conseller de Cultura **Miquel Tresserras** amb la Ministra **Carmen Calvo** per intentar trobar solucions a aquests temes. De moment, sembla que hi ha el compro-

0 1:00 AM

Mal

07:00 AM

Bièn

mís de destinar subvencions a les sales de música en viu perquè puguin rehabilitar-se i condicionar-se segons exigeixen les noves normatives de medi ambient, que són les que determinen que el màxim de decibels que poden emetre són 90, actualment. Entre els retalls de la paret també es distingeix algun article d'opinió en què es defineix la complexa situació actual com el resultat... d'un garbuix de lleis i normatives deeee... medi ambient, interior i urbanisme que fan prevaldre la seguretat ciutadana per sobre del dret a la cultura. Un altre es fixa en com n'és de difícil combinar l'oci nocturn i el descans dels veïns... Inconscientment els ulls es paren en frases lapidaries com **"encara estem a temps de salvar la música en directe"**, declaració de **Joan Mas**, president del grup Mas i Mas i secretari de l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC) al diari *El Punt*.

També hi ha una foto d'**Elia Bertran**, la tercera generació de propietaris del London Bar, un local amb gairebé un segle de vida que ara ha perdut part del seu encant sense la música en viu. Està ja un pèl resignada. "M'agradaria reempendre la programació musical. Sortim a moltes guies internacionals i ve molta gent de tot el món només per veure el local i escoltar música en viu, com sempre ha estat tradició aquí. Però ara arriben i marxen decepcionats". Explica que tot va ser degut a un problema amb les llicències. "Vam reformar el local completament el 1994 per insonoritzar-lo com cal però llavors ens van dir que l'antiga llicència que teníem no servia per fer concerts. I quan en vaig demanar una de nova, llavors em vaig trobar que ja no donaven llicències noves per fer concerts". De fet, qui llegeixi el pla d'usos del districte de Ciutad Vella de Barcelona veurà que queden "prohibits" els establiments del tipus "sala de festes amb espectacle" i "café concert" (local amb taules i cadires), que són els dos únics que permeten la música en viu legalment segon la llei 10/90 del Joc i l'Espectacle, aprovada per la Generalitat el 1990. La prohibició del barri s'estén a tota Barcelona i gairebé a tota Catalunya, on tan sols a poblacions com Terrassa o Mataró es permet obrir sales de concert en polígons industrials. I la rigidesa de la llei fan que actualment es donin situacions tan lamentables com que el fet de tenir un piano en un restaurant o que un grup de nens visitin un matí una sala per veure una actuació siguin accions il·legals.

Aquesta penosa situació sembla que donarà un gir de 180 graus a partir de la propera tardor. Just en el tancament d'aquest número de *Nativa* es feia notori en una improvisada roda de premsa l'acord al qual han arribat el consistori i l'ASACC i que tot apunta que farà que l'escena musical barcelonina comenci a respirar amb més llibertat. L'alcalde Hereu i el regidor de Cultura, **Carles Martí**, s'han compromès a modificar les ordenances municipals per a que els bars musicals, uns 191 en tota la ciutat, puguin acollir concerts de forma legal i, alhora, subvencionar amb un milió d'euros les sales de música en viu i el bars musicals per què compleixen les noves normatives de medi ambient. Segons fonts de l'administració, s'ha pogut realitzar aquesta reforma gràcies a que els serveis jurídics de l'Ajuntament finalment han trobat una petita escletxa en la Llei de l'Espectacle després d'un any d'estudi minuciós que ha estat acompanyat sempre per un sentiment d'impotència davant d'una legislació gairebé blindada. L'estratègia legal aconseguida i maquinada com una jugada

d'escacs permetrà que es modifiquin les ordenances sense contradir la llei vigent, una solució que redreçarà notablement la situació musical a Barcelona en espera que arribi la nova legislació que haurà d'aprovar el Parlament de Catalunya en un futur no gaire llunyà.

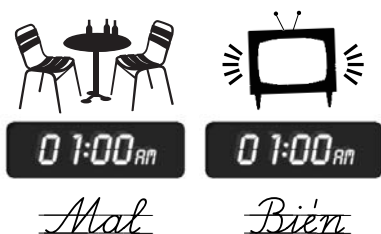
Serà, però, durant la propera tardor quan entrin en vigor tots els nous acords consistorials amb que els bars musicals com el BeGood, a la zona de Poble Nou, puguin reprendre la seva programació en viu...

El London Bar, però, no podrà veure's beneficiat ja que només té llicència de bar. **Martí Perramon**, Cap del programa de Promoció i Difusió de la Música e l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB), proclama que, tot i que hi ha més d'un centenar de bars musicals que no segueixen la llei vigent, l'Ajuntament no persegueix aquest incompliment. "Ara, quan hi ha una denúncia... s'ha d'obligar el propietari a tancar el local, perquè sinó la situació passaria al penal". Tot podrà millorar així que es modifiqui la llei que regeix la Direcció del Joc i l'Espectacle de la Generalitat.

Els acords han arribat en un moment clau: tant perquè les eleccions municipals estan ben a prop com perquè la situació de les sales havia entrat en un carreró sense sortida en una ciutat implicada enèrgicament en una ofensiva contra el soroll i amb mesures implacables com el protocol d'execució ràpida, que des de l'any passat, permet "xapar" un local, pim pam, en 48 hores. Sense cap mena de dubte, és una mesura que ajuda a la convivència i el confort dels ciutadans però que no discrimina entre un aire condicionat sorollós, una moto amb el tub d'escapament trucat o un bar musical que acull jam sessions, com el Jazz Sí Club, una de les sales que podrien precintar-se en un futur no gaire llunyà. L'alarma social cap als establiments d'oci hi és, però tan sols el 8,8% dels locals que es van tancar per sorolls el 2006 eren bars musicals o similars. Curiosa dada.

SER O NO SER CULTURA

Per aconseguir una certa discriminació positiva, des de l'ASACC s'ha demanat a les administracions que se'n reconegui com a cultura. Podria considerar-se que la demanda redunda en ella mateixa, però sembla que calia posar-ho per escrit i ben clar perquè no ha estat fins aquest 2006 que el ple de l'Ajuntament de la Ciutat Comtal ho va reconèixer també per escrit en una mesura de govern. Perramon ho matisa: concretament es reconeixen les sales "com a centres de programació cultural", i recorda que l'any passat es van destinar 64.000 euros en ajuts per a les programacions. L'objectiu ara és

que el reconeixement com a "espais de cultura on es desenvolupa una activitat d'interès sociocultural" quedi reflectit en la propera llei d'espectacles que té previst aprovar la Generalitat (de fet, el conseller **Joan Saura** sembla que té ben present la reforma, ja que la va incloure en els deures de la present legislatura. Ho diu a la seva web oficial). Si això passa, segons diu el propietari de la sala Apolo i la [2], **Alberto Guijarro**, "les sales serien un espai a protegir. És obvi que a ningú se li ocorria tancar una biblioteca així com així. Això implicaria que s'haurien de fer obres, insonoritzar i readaptar espais antics com La Paloma o l'Apolo, perquè els balls d'ara no són com els d'abans. I si hi ha un problema, doncs es parla i es soluciona. I no cal tancar un local a les primeres de canvi".

Un bon resum de la situació la planteja el president de l'ASACC, **Pau Manté**, quan diu que hi ha "tres problemàtiques: La de les llicències, que fa que no puguem fer legalment l'activitat tot i que no generis cap tipus de molèstia. Que la teva sala no estigui adequada per a complir les normatives de soroll de medi ambient i la tercera, l'encaix de les sales a la ciutat". Segons Manté, també propietari de la sala Clap de Mataró, adequar les sales "comporta costos molt elevats que no es poden assumir només des de l'àmbit privat. Per això volem crear un consorci". I de moment, el compromís de la ministra Calvo per crear-lo hi és. Amb aquest possible acord entre el Govern central, la Generalitat i els ajuntaments, prenent com a model el ja existent de les sales de teatre, una dotzena de sales catalanes podrien acollir-se també a les noves subvencions que es repartirien. Amb tot plegat es donaria un pas endavant per modificar la legislació, cosa que a més, tal com assenyala Manté, "faria que el departament de Cultura intervingués en positiu en les sales per potenciar la música". De des l'ICUB es comenta el tema amb una pregunta: "Intervenir per dir a una sala què ha de programar?" I un silenci posterior. "Saps a què està obligat un ajuntament en una població de més de 5.000 habitants?" A tenir una biblioteca? "Exacte!" Resulta especialment difícil definir els límits del negoci privat i la funció pública en aquest cas per la barreja d'interessos existent.

DISCOTECA, POTSER. SOROLL, NO.

Carrer El Tigre altre cop. La Paloma, tancada. **"Sala de baile sí, discoteca no"**. **"Paloma, no cumples las ordenanzas"**. **"La Paloma no es sostenible para actividades con contaminación acústica"**. Els llençols escrits amb queixes dels veïns ocupen tres illes de cases. Diuen que els molestava el "txunda-txunda" de les nits de dijous a dissabte que sobrepassava els límits oficials de decibels i els centenars de persones que anaven amunt i avall. Una pregunta pertinent: la combinació "sala de música en viu + discoteca" és l'únic model possible tenint en compte que l'oci nocturn és el que més perjudica la reputació social de les sales? Ningú vol que li posin una discoteca prop de casa.

"Mira, això dels concerts és totalment vocacional", diu el propietari des de fa 25 anys de la sala Sidecar, **Robert Tierz**, que afegeix que "dels concerts que programes,

guanyes en un i perds en tres. La discoteca fa que el negoci es sustenti”.

“És impossible sense la discoteca”, interpel·la **Jorge Rodríguez**, propietari de la sala Bikini. “Això només ho poden fer els de l’Espai Movistar al Fòrum perquè els sobren els diners. Però això és competència deslleial. Sense la discoteca, sales com el Sidecar, Apolo o Bikini no podem mantenir el negoci”, agrega.

“Si una sala rep moltes subvencions, podria fer concerts i ja està. Però en el total dels diners que entren, el 80% ve de la discoteca i el 20% dels concert”, explica Guijarro, de l’Apolo, no sense fer una altra reflexió: “I després has d’invertir per la música en viu el 80% del que inverteixes en la sala. No hi ha color. Els concerts no et surten a compte a no ser que siguis una entitat cultural”.

Sense criminalitzar la clientela que vol disfrutar de nit, Guijarro fa èmfasi en què és un tipus d’oci que té unes necessitats però també uns deures. “El moviment de gent al carrer existeix, i com a sala hem de fer que la gent no s’estigui pel carrer. Hem d’actuar sense tenir poder per fer-ho i això a la gent li costa d’entendre. Potser haurem de fer campanyes de civisme o buscar una solució mixta amb les autoritats”, diu Guijarro. En aquests moments, la llei fa responsable a l’establiment del que passi a 100 metres de la seva porta, cosa que Pau Manté, president de l’ASACC, considera una “autèntica animalada”.

L’esforç d’algunes sales per arribar a una bona convivència al barri poden emmirallar-se amb el gegantí projecte que la sala Bikini ha iniciat per reformar la seva entrada principal amb un túnel. Pau Manté també explica que davant de la sala Clap s’han arribat a muntar batucades a les tantes de la matinada. “Llavors, què fas?!” i assenyala un bloc de pisos de construcció recent a 500 metres. “Els veïns no estan precisament contents”, afegeix Manté. L’exemple de París podria ser una bona referència a estudiar per a aquests casos. A la capital francesa hi ha un observatori que fa de mediador entre les parts en conflicte, veïnat i sector de l’oci, a més d’utilitzar un altre barem de valors: si algú es compra un pis en una zona amb un local de concerts o discoteca se l’avisava abans i aquell n’ha d’acceptar les conseqüències.

“Per sort o per desgràcia la música moderna s’ha fet en les discoteques. Per sort perquè sinó probablement no s’hagués fet un lloc (falten espais públics per a la música moderna) i per desgràcia, perquè això ha fet que es faci en situacions precàries”, assegura el màxim representant de l’ASACC. Sembla clar que l’oci nocturn és el que realment

dóna diners. Seria, doncs, molt útil poder tenir capacitat crítica per distingir algunes qualitats dels empresaris: quins estan compromesos i tenen una proposta musical en ferm, quins donen facilitats als músics i els paguen com a professionals que són i quins són els que només tenen signes de \$\$\$ sota les parpelles i s’escolten sota el demagògic lema “música = cultura”. “**Paloma, tus noches son un infierno**”. “**Salón de Baile sí, discoteca no**”.

Cap al final del carrer Nou de la Rambla, en la tradicional zona de teatres i sales de festa del Paral·lel, no hi ha cartells-protesta dels veïns però és probable que en un futur hi pugui haver problemes. La sala Apolo, al número 113, s’enfronta a un nou rept: a la vorera del davant s’hi està construint un bloc de pisos. “És un geriàtric”. Encara pitjor. Des de l’establiment es pregunten: “Com és que algú va donar permís per construir? Hi ha una llei que prohibeix que hi hagin escoles, hospital, etc, a prop de sales com la meva. No crec que ens facin fora perquè nosaltres hi erem abans! La norma no existeix per aplicar-la al revés?”

PER QUÈ NECESSITEM SALES DE MÚSICA EN VIU

La propietària del London Bar, Elia Bertran, em llença una pregunta: “On tocaran els músics joves si comencen a tancar locals com el nostre? Al metro?” La pregunta té lògica davant de l’enorme dèficit de sales de petit aforament tant a Barcelona com a la resta del territori català que, d’altra banda, està farcit d’ateneus, casals i associacions amb auditoris preparats per la música però que per tradició i anquilosament no s’obren ni al jovent ni als gèneres populars. Potser per la seva relació amb l’alcohol i les drogues, potser perquè no s’ha fet prou esforç pedagògic per explicar que no sempre això és negatiu. Amb els nous compromisos del consistori barceloní per modificar les ordenances i permetre que els bars musicals puguin programar música en viu dins de la legalitat, és molt probable que el panorama canviï i es comencin a saciar les necessitats d’una ciutat de més d’un milió i mig d’habitants, imparable i prolífica. “A Barcelona hi haurien d’haver almenys 30 o 40 sales petites”, diu Albert Guijarro de l’Apolo.

Davant d’una mancança d’espais per tocar, certàmens com el LEM o el Festival de Jazz a Ciutat Vella han fet un esforç per redescobrir la topografia musical de Barcelona, encara que amb la llei vigent a la mà, resultin pràctiques no legals. Almenys fins ara. La propera tardor previsiblement ja no caldrà que parlem d’il·legalitat i de legalitat, però podem igualment aprofitar l’exemple d’aquests festivals per a anar més enllà i posar sobre la taula la possibili-

tat de reinventar nous circuits de sales gràcies a aquesta oferta, encara verge, fruit de l'associacionisme català i, si cal, apostar per nous hàbits i noves franges horàries per la programació en directe.

Les característiques tan especials de la música popular fa que necessiti un lloc físic perquè pugui explotar tot el seu potencial comunicatiu. I el club, la sala de música en viu o un escenari a l'aire lliure són els espais ideals. A diferència de la música clàssica, necessitem al músic com a icona o imatge per a integrar-lo en el nostre imaginari i sentir que el missatge de la música és complet, tal com explica **Héctor Fouce** a "Música pop i rock" (UOC, 2006). A falta de lletres massa profundes i fardides de tòpics, ens cal una veu a la qual poder col·locar atributs per sentir-nos-hi identificats o no i captar per què aquelles paraules i aquells acords, dits i usats mil vegades abans, aquesta vegada estan dient alguna cosa distinta. Moltes vegades no importa el que es diu, sinó com es diu. En el rock i el pop prima l'expressió. Per això el sociòleg **Simon Frith** assegura que la música popular s'acosta més al teatre que a la poesia. En l'actualitat, però, els video-clips i els estilistes ja ens proporcionen una imatge de l'artista que a vegades és tan artificial i calculada que quan tenim l'oportunitat de veure'l en carn i ossos ens podem emportar una decepció, precisament perquè no ens han deixat que l'integrem a la nostra manera en els nostres caps. O el que és pitjor: fan desaparèixer la curiositat d'assistir a un concert pensant que tot ja està vist.

Calen sales de concerts. Sí. Perquè els músics pugui sentir que comuniquen i el públic, que algú està comunicant amb ell. Cal un lloc on es produeixi una interacció a base de crits, cants, exclamacions i aplaudiments, ja siguin d'acceptació, emoció o pura cortesia. Cal un lloc per sentir que hi ha altres desconeguts que senten el mateix que nosaltres o potser per reafirmar la nostra discrepància. És un procés comunicatiu ben vàlid i, a més, intensísim, reconfortant i desinhibidor. Si ens quedem tan sols amb l'mp3 i les imatges prefabricades de la majoria dels videoclipis i altres derivats, la música queda amputada de la seva capacitat per provocar-nos una experiència real, social i única.

CANVIAR, MILLORAR L'OFERTA MUSICAL (RECULL INCOMPLET DE DECLARACIONS)

ROGER ROCA (EL PERIÒDICO): "Els grans esdeveniments que reuneixen molt de públic tenen bona salut, però com sortiran bones propostes artístiques locals si no hi ha un circuit on es puguin rodar? Es donen paradoxes com que hi ha bandes que treuen discos i amb prou feines han tocat abans en públic, i la qualitat del seu directe se'n ressent".

LUÍS HIDALGO (EL PAÍS): Per millorar l'oferta musical caldria... "Vincular la música a la vida quotidiana. Que la música en directe no sólo sea algo que un consumidor va a buscar deliberadamente, sino que sorprenda como de hecho ahora lo hace la música enlatada, que te aborda mientras compras un pantalón en H&M, haces cola en la taquilla del metro o consumes el tiempo en la sala de espera del dentista. Esta sería una medida estructural, estratégica. En el plano táctico estaría muy bien legislar en el sentido de entender la música no como un problema sino como una solución que ayuda a mejorar la calidad de vida de las personas".

RAMON SÚRIO (LA VANGUARDIA): Per tenir una millor oferta musical (a Catalunya) s'haurien de crear uns circuits estables de petits locals o sales que programessin (pagant els músics) en directe tot tipus de música amb regularitat; una oferta privada (rentable) i no institucional (subvencionada). Però això és complicat perquè el gran problema del nostre país es la falta de cultura musical. A veure si ara, amb les noves tecnologies, canvia la cosa.

VÍCTOR VELASCO (DISCOGRÀFICA STRANGE ONES I PROMOTOR): "Fora de l'àrea metropolitana hi ha petits oasis com la gent del TCC (Tarragona), del Clap (Mataró), de Baco (Vic), ... però, per norma general, els problemes són els mateixos: saturació de dates per la poca oferta, poc interès per part del programador de la sala, alts preus de lloguer, pocs mitjans per promocionar el concert localment, deficiències tècniques, horaris reduïts, ... Ara estem parlant de Catalunya, que encara pots anar i tornar la mateixa nit si ets valent, però a la resta d'Espanya la cosa és igual o pitjor, i allà has d'afegir els quilòmetres i l'estança... Tinc curiositat per aquest Pla Estratègic de Cultura que ara començarà a aplicar l'Ajuntament de Barcelona, amb totes aquelles fàbriques reconvertides en cases de cultura. Sospito un control i direcció molt d'esplai, molt d'ajuntament falsament "progre". ❖

TREMP

Dissabte 3 de març
22 h

Teatre La Lira

MUSHKA

presenta *Mushka en concert*

PALS

Dissabte 10 de març
19 h

Polivalent dels masos

BARCELONA ART

ENSEMBLE

presenta *De Mozart a Ligeti*

TORROELLA DE

MONTGRÍ

Diumenge 11 de març
19 h

Cine Petit

BARCELONA ART

ENSEMBLE

presenta *De Mozart a Ligeti*

FONTCOBERTA

Diumenge 25 de març
19 h

Centre Cultural Can Jan de
la Farrés

MARAM TRIO

presenta *Sine Mare Nihil*

VILANOVA I LA

GELTRÚ

Diumenge 25 de març
12.30 h

Foment Vilanoví

BARCELONA ART

ENSEMBLE

presenta *De Mozart a Ligeti*

L'HOSPITALET

DE L'INFANT

Dimarts 27 de març
18.30 h

Sala d'exposicions

MIREIA FORNELLS

I JOAN MIQUEL

HERNÁNDEZ

presenten *Estructures*

VANDELLÒS

Dimecres 28 de març
18.30 h

Sala d'audicions

BARCELONA ART

ENSEMBLE

presenta *De Mozart a Ligeti*

TORROELLA DE

MONTGRÍ

Divendres 30 de març
22.15 h

Cinema Montgrí

KAUTUSKI

presenta *Vampyr o L'estranya
aventura de David Gray (1931)*

VIDRERES

Dissabte 31 de març
22 h - Sala Teatre del
Casino La Unió

MUSHKA

presenta *Mushka
en concert*

MEDIONA

Dissabte
31 de març - 19 h

Ermita de Sant Elies

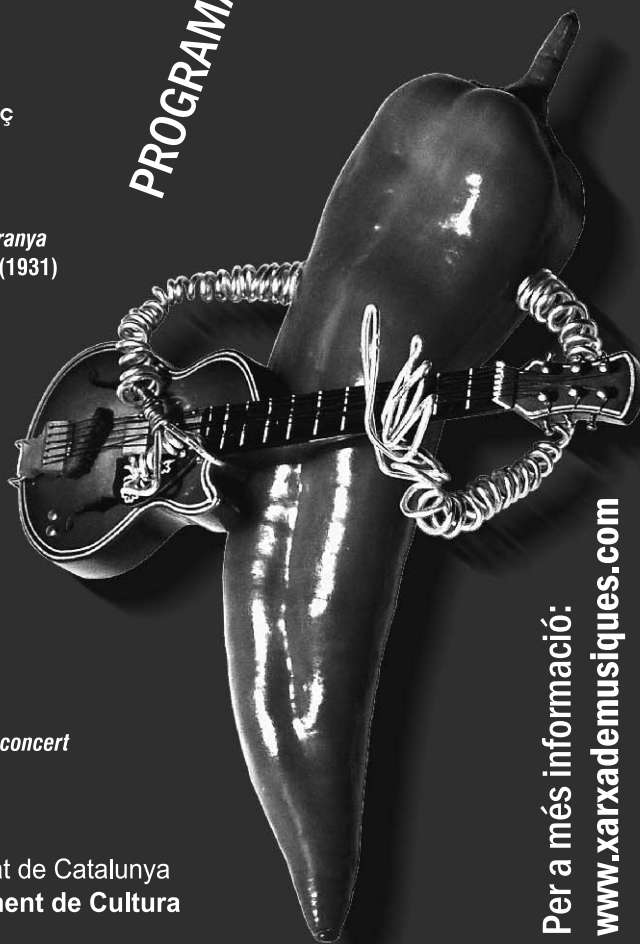
LAS MIGAS

presenten *Las Migas en concert*

Xarxa de **Músiques**
a Catalunya

PROGRAMACIÓ DE CONCERTS març de 2007

Per a més informació:
www.xarxademusiques.com

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

«TENIM MÉS ÈXIT AMB ELS EP QUE

BEEF

Costa una mica parlar d'un grup com Beef. Més enllà de l'aval que els suposen els set elapés, els EP i els singles que han publicat, el grup viu sempre envoltat d'una aurèola de respecte tàcit. I és perfectament comprensible, si tenim en compte la coherència de la banda amb ella mateixa i envers els altres. Si tenim en compte la coherència de les seves paraules amb elles mateixes i en relació amb els fets. Si tenim en compte, finalment, que són una de les propostes més constantment interessants del pop-rock estatal.

MIQUEL CABAL

Parlem amb ells (amb tots ells: David, guitarra i veu; Juanjo, veu i guitarra; Ramon, baix; Adrià, sintetitzadors i guitarres, i Blas, bateria intel·ligent) perquè ens expliquin què estan fent després de gravar l'últim elapé i l'EP que el va seguir, però que l'havia de precedir. Entre canyes, escopinyes, cacauets i pastetes salades, això és el que en traïem.

Esteu assajant gaire últimament? Esteu fent temes nous?

JUANJO: Doncs ens estem muntant un petit estudi al local on assagem.

DAVID: Para grabar lo que vamos haciendo, las canciones.

J: Farem el que hem fet sempre, però intencem registrar-ho tot.

D: Porque grabar en un estudio está bien, pero al fin y al cabo cuando vamos nunca sabemos muy bien lo que vamos a tocar.

I com feu les cançons?

D: Es fácil hacer canciones.

J: El difícil és posar-s'hi. Una vegada t'hi poses, és molt fàcil. Quatre acords, una combinació, pito-pito... ara ve el canvi... ara tornem... la parada.

D: Hombre, el pop-rock tiene una estructura.

J: Sí, bastante básica.

D: Dicen que nos pasamos de raritos, pero es porque no cambiamos.

J: No llegamos al cambio. No nos acorda-

mos de cuándo viene el cambio. Y mira, ¡hala!, qué moderno, así repetitivo y tal.

D: Es que es más fácil.

J: Sempre que gravem en un estudi, com que sona bé i tal, ens posem a tocar i a improvisar.

L'enregistrament de Victoria Principal, però, sembla que va ser diferent de la dels altres discos. Vull dir que sembla que hi hagi menys improvisació i més «cançons», en el sentit més pop del terme.

D: No me acuerdo.

J: Déu n'hi do com vam improvisar.

RAMON: En aquest últim disc, molts temes els vam treure allà, a l'estudi.

D: No me acuerdo.

R: Llevábamos algunos temas.

D: No me acuerdo.

BLAS: Teníamos algunas canciones hechas.

D: No me acuerdo.

R: Bueno, llevábamos la mitad, más o menos como siempre. El resto salió allí ¿no?

D: No, que no, sólo improvisamos «la larga».

J: Pero si grabamos con metrónomo! Nunca habíamos grabado con metrónomo.

R: ¿Grabamos con metrónomo?

J: Ha, ha, ha!. El Ramon no ho sabia. No ho sabies?

R: No.

D: Pues sí, por eso tiene ese rollo, el bombo suena en su sitio. Las teníamos casi todas hechas en el local.

B: Este tema parece que no está muy claro.

R: Bueno, igual alguna estaba hecha, pero no tantas.

D: Que sí, «Nos plagian» la hicimos en el local, las guitarras de «Mediterráneo» también.

R: ¿Pero cuánto tiempo estuvimos grabando este disco?

D: Es que no me acuerdo.

R: Un año.

D: Dos años.

B: Una pasada de tiempo.

J: Havíem d'acabar abans de Setmana Santa, però no ens va fer gaire el pes el que havíem gravat i vam mirar d'aconseguir més pasta per estar-nos-hi més hores... I ens vam allargar.

I també vau aprofitar el temps per gravar l'EP de La transición, també?

J: No, no, l'EP el vam gravar després. Les dues primeres cançons ja estaven fetes del disc. Volíem treure alguna cançó que havíem descartat del disc.

D: Como «Inmaculadas».

J: Potser perquè no hi acabava d'encaixar. O perquè ja en teníem moltes.

D: Ual-la!

J: I publicar versions diferents d'algunes cançons, coses més acústiques que havíem provat per al disc i alguna altra cosa que havíem fet a casa del David. Però la idea era que sortís abans que el disc. El

NO PAS AMB ELS LP»

vam gravar després perquè sortís abans. I, no sé per què, va acabar sortint després.

DAVID: Pues no me acuerdo mucho, tío, de la grabación del disco.

RAMON: Se dilataba mucho en el tiempo porque cada vez nos empanábamos más.

JUANJO: Y también porque quedábamos cada quince días.

R: Y luego llegabas y no te acordabas ni de...

J: Clar, havies de dir: «A veure, per on anàvem?». També és que havíem d'anar fins a Vilanova.

D: Es que siempre se nos dilatan mucho las cosas en el tiempo.

J: Però també va bé per pensar una mica i veure coses que d'una altra manera no veuries.

D: Mira, desde el verano que estamos con el rollo este del estudio. Y va a pasar un año y yo no tengo ninguna sensación de haber parado. Pero la gente va a decir, ¿coño, esta gente se ha separado o qué pasa?

BLAS: Hombre se dilata, se dilata, si sólo vamos los fines de semana, claro que se dilata.

D: ¿Y sabes por qué se dilató tanto, también? Pues fue mucho por el rollo del castellano, por encontrar el momento en que la cosa dejara de parecerme ridícula... Había

momentos en que yo no estaba nada convencido y necesitaba sacármelo un poco de encima para pensar, «bueno, a ver si esto lo defino un poco». Esto yo, ¿eh? el tema este de convencerme un poco con el castellano, aunque ahora ya estoy más convencido, en este disco todavía está un poco hilvanado.

J: Pero es por las letras, ¿no?

D: Las letras y la melodía y todo... Es cantar y creerte un poco lo que cantas.

J: Volíem que les cançons en castellà tinguessin més entitat, que estiguessin una miqueta més treballades, que no fossin les típiques quatre frases.

D: Pero es que el hecho de entender lo que estás cantando provoca que el sentido del ridículo lo tengas más presente... y yo tenía mucho miedo a eso.

La relació amb El Ejército Rojo ha anat bé? Ho dic pel retard en la publicació de l'EP.

D: Son muy agradecidos, son muy majos.

J: Sí, s'han portat molt bé en tots els aspectes.

D: Aunque ahora volvemos a Elefant.

J: Sí, ens han ajudat una mica amb això de l'estudi.

D: Nos han financiado un poco el tema de los micros y del equipo.

J: Amb la idea de treure alguna cosa amb ells, clar.

D: Ahora lo que queremos grabar primero es un EP de cuarenta minutos.

J: És que sembla que el format EP ens va molt bé, tenim més èxit amb els EP que no pas amb els LP.

D: ¡Sí, hombre! Tenemos el mismo.

J: No, tenim més EP «números uno» que LP «números uno».

D: Sí, en el *Rockdelux*. Es que sólo nos hacen caso en el *Rockdelux*... Es un poco triste.

J: L'EP és un format que ens va molt bé.

D: Porque es que te lo tomas con otro «tarannà», es muy distinto, te quitas de encima muchas responsabilidades.

J: Sí, i no carregues tant. Un disc, no sé si la gent se l'escolta tot seguit o l'atura allà on li convé... Quan graves un EP tens temps de pair coses que no pots ni plantejar-te amb un LP.

B: Un EP no és que sigui la hòstia, a veure... És una palla!

J: No ho dic pel temps, home. Vull dir que com que és molt curt, has de fer alguna cosa que no t'avorreixi a tu mateix.

BLAS: Però si jo no toco! Es una paja vuestra!

JUANJO: Bueno, vuestra y tuya también.

B: Sí, pero hay canciones que están ahí un poco.

J: De relleno, d'acord.

DAVID: No, Blas no lo hace suyo.

RAMON: Ni yo tampoco... ¿El EP? Si yo no hice nada ahí.

J: ¡Pero si estabas en la grabación!

D: Claro, tocaste un poco.

R: Ah, pues no sabía de qué iba, no me enteré.

J: ¡I què vas pensar? Ah, mira, ¡hemos sacado un EP!

R: ¡Sí, qué chulo!

D: La portada es lo mejor. La hice yo, eh!

J: La portada es mejor que la del *Victoria Principal*.

D: Pero también mola, ¿no? El melón. Oye, ¿qué hacemos? Pues ponemos unos melones.

B: Hombre, claro, lo ves en la tienda y es *el disco del melón*. No sé quién la habrá hecho.

D: ¿Quién la hizo, quién la hizo?

J: Vale, vaig ser jo, presunto artista local. Les anteriors les havia fet el Blas.

D: Es que preferimos cagarla nosotros antes de que la caguen otros.

J: Sí, molta gent ens diu «Ei, us faig una portada», però i si no ens agrada, com li dius?

D: Las hacemos todas entre nosotros y, si no nos gustan, pues no nos gustan. Pero a mí siempre me gustan... En el fondo, siempre me gustan.

Teniu algun concert programat?

J: Doncs no, de moment no.

D: Y mejor, eh, porque estamos liados con el tema del estudio.

J: Ens van trucar per un bolo, però al final res de res. No et pensis que ens truquen gaire, tampoc... A més a més, si has d'anar a tocar *poray*, has de fer repertori.

B: Uf, el repertori.

J: Sí, fa molt de pal, molt de pal.

D: Mira el Blas, no dice nada pero pone cara de «mete más ahí, mete más ahí».

B: Hombre, sí, está bien, pero es que es como una lapidación en vida.

D: Sí, tenemos que hablar seriamente con el Ramon.

R: Però és que no volen fer llista! Vas a tocar a algun lloc i no volen fer llista!

D: ¿Y qué pasa? No todo el mundo hace lista.

J: La gent que va pel món amb el posat de «tinc un munt de discos», no fa llista. Tu creus que el Neil Young fa llista?

Però és que vosaltres també teniu un munt de discos.

J: Ah, doncs mira, és veritat, ens podem tirar al rotllo.

R: No, si ja està bé dir «vale, aquesta també», però és que sempre.

B: El repertorio es un rollo, es un rollo.

J: El que passa és que el Ramon va venir més tard i hi ha cançons que no se les sap.

R: Sí, home! Que no és això, que no és perquè no me les sàpiga jo!

D: Pero es que da un palo tocar según qué tema... «Ready for Love», la tocamos siempre... No me gusta tocar las que canto yo, me gusta más tocar las que canta el Juanjo.

J: Per què no canta, sempre està igual, «que cante él, que cante él».

B: Es que cantas mejor. Perdona, pero cantas mejor.

D: Aparte de que canta mejor, está el tema de todo el rato que Blas se tira diciendo que canta mejor.

J: Sí, mira, llora un poco ahora... La feina que he tingut jo per convèncer el David que canta bé, perquè aquesta gent ja ho veus.

B: Pues aprende, tío, estudia música, hace ya años que te lo digo.

D: Ja, Ja, Ja!... El Blas por lo menos fue al Taller de Músics.

J: Sí, bueno, se apuntó.

D: Hizo muchos amigos.

B: Pues no los recuerdo

Però tocareu al Minimúsica, oi? Què prepareu?

D: Pues habrá que pensar algún cuento sobre un país para hacer la introducción para los niños, contar un poco el tema de Españaistán, que está dividido en autonomías, y que Cataluñaistán, claro, «és una nació» dentro de Españaistán. Todo esto son conceptos muy complicados para los niños.

R: Pero esto de Españaistán, ¿no lo decía ya Federico?

D: Ah, mira, pues mejor, fenomenal. El presidente Zapatérez, Rajóyez... Podemos hacer una versión del Rajoy.

J: ¡En catalán! Rajoi, «Som-hi, Rajoi!».

David, acabes d'enregistrar el primer disc de La Estrella de David. Com ha anat l'experiència?

D: Superbién, genial, maravillosa.

J: Con el Ejército Rojo... Venga, ¡preséntalo un poco!

D: Pues sí, sale en mayo, o sea que calculo que hacia noviembre, pero me da un poco igual. Es de canciones que me he ido encontrando.

J: Hi ha col·laborat molta gent.

D: ¡El Juanjo! ¿Y por qué no me haces también la letra manuscrita esa tuya tan bonita? Es por no hacerlo todo con la arial, ¿no?

B: No sé, a mí me está costando bastante pillar el concepto de la portada.

D: Pues es un payaso con una flor.

Juanjo Pero ponle un fondo o algo! Ponle algo! Un bosque o algo!

B: Ui, sí, la imagen será muy impactante.

Habrà gira mundial?

D: Si puedo evitarlo, no.

J: Si sacas un disco, es posible que te pregunten para tocar, ¿no?

B: Pues hazte el loco.

D: No, si me lo proponen, diré que no. No lo sé, tendría que montar un grupo, hacer un repertorio... Y además, seguro que os lo diría a vosotros. ✖

SOBRE BRE TAU LA

BARCELONA
CAFÈ TEATRE LLANTIOL
VIC
CASINO DE VIC
TARRAGONA
GROOVE
LLEIDA
CAFÈ DEL TEATRE

Petits concerts impossibles

MARÇ

**JAUME PLA (MAZONI) +
RAMON FAURA (LE PETIT
RAMON)**

Barcelona: dissabte 3, 18.30h

Tarragona: dijous 8, 21h

Lleida: divendres 9, 22.30h

Vic: dissabte 10, 19h

ABRIL

**ROGER (MAS) +
CARLES SANJOSÉ (SANJOSEX)**

Tarragona: dijous 12, 21h

Vic: divendres 13, 22h

Lleida: divendres 20, 22.30h

Barcelona: dissabte 21, 18.30h

MAIG

**AGUSTÍ BUSOM (ABÚS) + JORDI
GASIÓ (EL FILL DEL MESTRE)**

Tarragona: dijous 3, 21h

Barcelona: dissabte 5, 18.30h

Vic: dissabte 12, 19h

Lleida: diumenge 27, 20h

JUNY

**JOSÉ EL PANTANITO +
CARLOS CROS**

Barcelona: dissabte 2, 18.30h

Lleida: divendres 8, 22.30h

Vic: dissabte 9, 19h

www.bankrobber.net

www.artbaco.com

Organitza:

Col·labora:

Amb el suport de:

Mitjans Col·laboradors:

MOTOR COMBO

«A LA MÚSICA ALEMANYA QUE HEM MAMAT HI HA

Motor Combo és un duo instal·lat més o menys a Barcelona que darrerament ha donat a conèixer la seva peculiar manera d'entendre la música. Florenci Salesas s'encarrega dels sintetitzadors –gran mestre de la síntesi– i Eli Gras posa la veu i els instruments, diguem-ne, tradicionals (guitarra elèctrica, baix, flauta, etc.), a més d'escriure la majoria d'unes lletres que van des del surrealisme (odes insistentment a objectes quotidians) fins a la literatura de l'absurd (“me gustan las ruinas, me gusta envejecer”).

RAMON FAURA COLL

Part del seu interès rau en el fràgil equilibri entre maneres de fer que no sempre han anat juntes. Estranyes combinacions que no sempre es corresponen de manera inequívoca amb cada un dels atípics caràcters. La seva llista d'influències és llarga: des de Francesc Pi de la Serra a B-52, des de Kate Bush fins a Les Robots Musique. En breu, o ara mateix, o ja, ha sortit (amb Motor Combo mai se sap) el seu primer disc, titulat *El Avión* i publicat pel segell independent La Olla Express, discogràfica que gestiona i dirigeix la pròpia Eli Gras. La Olla Express és discogràfica i una editorial –gràficament exquisida, delicada i misteriosa– que publica llibres d'autors com Juan Creek o Ceferino Galán, per citar-ne només dos. En tot cas, millor que parlin ells. Aquí els teniu:

SOBRE COM ES VAN CONÈIXER

FLORENCI (mirant el meu minidisc): Jo sóc un fan de l'estèreo... Ens coneixem des de 1980...

ELI: Sí, jo tenia nou anys... Motor Combo en realitat ve de quan el Florenci va musicar, com a broma, conceptes meus.

FLORENCI: Sí, va ser en un cap de setmana. L'Eli escriu poesies i contes molt divertits, uns textos molt especials...

ELI: ... Macarronada!

FLORENCI: Què?

ELI: Una macarronada! Com diu una amiga meva, jo faig Eliteratura

FLORENCI: Sí, sí!... (rialles), en tot cas, un cap de setmana que tenia una tascam (estudi de gravació portàtil) vaig pensar en fer versions...

ELI: ... dels meus poemes

FLORENCI: Sí, però... com a broma. Un tema *en plan trash-metal*, un altre...

ELI: Ha, ha, ha!... ell feia de *heavy* amb una perruca tirat pel terra...

FLORENCI: Un altre tema era un petit homenatge als Aviador Dro... no ho sé, coses molt variades. Una gamberrada. Vaig pensar: “Quan l'Eli ho senti, m'assassinarà”.

ELI: En aquella època només tocàvem els temes de Músiques fredes [l'antic projecte musical del Florenci]. Ho fèiem com a divertiment, no teniem ni nom...

FLORENCI: Bé, vaig fer aquella bestialitat total pensant que l'Eli me'l llençaria pel cap, i es va entusiasmar... “Oh! Gràcies, fantàstic”.

E: Sí, i vam començar a tocar els temes; però no teníem nom, de fet érem la banda de la Olla. Se'm va acudir el nom Motor Combo molt més tard...

SOBRE L'EXPERIMENTACIÓ

FLORENCI: Nosaltres volem divertir-nos, però també volem experimentar. Ens forcem molt a...

ELI: A no fer qualsevol cosa...

FLORENCI: Bé... pot entrar qualsevol cosa, però no de qualsevol manera. Exacte, això és: qualsevol cosa però no de qualsevol manera. Estem oberts a molts tipus de música, fins i tot músiques que no ens entusiasmen especialment, però que potser, ostres!, hi entren.

ELI: El Florenci, per exemple, té una cançó de cabaret que l'adaptarem per a Motor Combo, és molt maca.

FLORENCI: Fotem burredes molt grosses. De vegades diem “això és una nova línia” o de vegades aquella línia es mort allà mateix... tampoc crec però, que siguem uns eclèctics totals.

ELI: Nosaltres ens coneixem molt, des de fa molts anys, i encara que cadascú té el seu

MOLT DE CATALÀ»

estil, sabem com combinar les maneres de fer de cada un...

FLORENCI: I coincidim sobre si allò que se'n fa acut és "motorcombizable". Potser se t'acut una música que t'agrada molt però penes "Què poc "motorcombizable" que és!".

SOBRE EL KRAUT ROCK

EI: Venim del rock alemany, del *kraut* rock; és el nostre lloc comú. També s'ha de dir que el Florenci ha suposat una influència d'infància...

FLORENCI: Sí!... Després ella ha crescut i ha matat el pare, o sigui, m'ha matat a mi com a quaranta vegades... La molt cabrona! (rialles). Ha descobert coses pel seu compte. Algunes m'han agradat molt, altres no m'han interessat...

EI: En comú, Can...

FLORENCI: Del rock alemany ella s'ha quedat més amb la part guitarrera, i jo amb la part electrònica...

EI: Sí, pels meus inicis adolescents amb el folk. He tocat més instruments acústics que electrònics... (després ja em vaig ficar amb trastos i joguines, per fer coses més experimentals).

FLORENCI: El grup que ens uneix més, per damunt de tot, és Cluster. És el nostre punt de connexió més gran.

EI: ... però no ho és tot.

FLORENCI: No! Tot no, però... del rock alemany ella penja més cap a Can, i jo penjo molt més cap a Krafwerk. Això està claríssim. Però Cluster és el nostre punt en comú. Després també hi ha altres coses: compositors de bandes sonores com Nino Rota.

EI: Ens rebaixem l'un a l'altre les ànsies d'un estil determinat. La música que escolta cada un a casa no té perquè considerar-se una influència més decisiva que... no ho sé, Sergio y Estibaliz.

FLORENCI: Sergio y Estibaliz és un problema exclusivament teu! (rialles)

EI: Bé, Sergio y Estibaliz potser no.

FLORENCI: O sí, pobra gent... Quina culpa tenen? O Jesucristo Superstar, o Camilo Sexto, ...

EI: I la Jeanette.

FLORENCI: La Jeanette és meva!

EI: A mi també m'agrada.

FLORENCI (parlant al minidisc): Ara s'hi ha aficionat.

EI: Sí, m'agrada però em farta. L'altre dia quasi llenço el disc. A mi la música ultra tranquil·la em genera una violència extrema. Em posa molt nerviosa.

FLORENCI: *Al tanto!* La música que sembla que no hi passi res, m'encanta. Així, Zen total.

SOBRE EL SENY I LA RAUXA

EI: Sembla que no, i potser nosaltres ni ho sabem, però el que fem és molt local. A la música alemanya que hem mamat hi ha molt de català.

FLORENCI: Jo trobo que sí.

EI: Certa actitud, la fredor. Podem estar molt sonats però jo també sóc molt pràctica. Un dia ho parlàvem. Com fariem la música si fóssim d'un altre lloc. De Sevilla o de Bilbao. És impossible fer Motor Combo sent de Bilbao!

FLORENCI: És impossible ser Motor Combo sense el meu cos. (rialles)

EI: Ja sé que és un tòpic idiota, però això del seny: sí que tenim una contenció que és bastant típica catalana -encara que jo sóc mig murciana-.

FLORENCI: El seny ha estat una cosa poc explotada. Per exemple, amb el rock català hi ha hagut una necessitat desesperada de demostrar la rauxa... "ei, ei, que som divertits"... nosaltres no. Ja som divertits i podem dedicar-nos a mostrar el seny.

EI: Això pot sonar molt raro.

FLORENCI: És absolutament presumptuós, EI!

EI: Una burrada, sí.

Amb la col·laboració de

**WHER
SONS**

STANDSTILL

NUEVO CONCIERTO ESPECTÁCULO "1,2,3"

PRESENTAN EN BARCELONA "VIVALAGUERRA"

LA CÚPULA DE VENUS (Rambles, 27), junto al Teatre Principal.
9 y 10 de Marzo a las 21h. · Espacio único con aforo limitado.

Anticipada 12 € (Cd Drome C/Valldonzella,3)
14 € En taquilla

standstill@standstillband.com | www.vivalaguerra.com

Generalitat
de Catalunya
Departament
de Cultura

VI FÒRUM D'INDIGESTIÓ SOBRE L'ESTAT DE LA MÚSICA A LA CIUTAT

JORDI OLIVERAS

El Fòrum d'Indigestió sobre l'estat de la música ja és una petita tradició pels qui portem alguns anys vivint-lo d'una o altra manera. Un ritual en el que prenem consciència que els qui participen de la música, són molts més dels que acostumem a veure habitualment. El món de la música -tant en la seva vessant artística i organitzativa, com en la dels qui el viuen des de l'altra banda- està força diferenciat en diversos cercles. Diferents entorns de relació, cercles de diferents professionals, cercles vinculats a diferents estils de música,... No és habitual que els qui participen en un d'aquests cercles es trobi amb els altres. Potser no passa res que sigui així. No ho sé. Però el cas és que resulta sorprenent i gratificant constatar de tant en tant que hi ha diferents mons però que tots estan en aquest.

I després, estan les idees a l'entorn de la música. En el dia a dia, potser falta temps per pensar. Les presses, i la necessitat de

simplificar-ho tot, ens porten amb facilitat a reduir les coses a tòpics. Al Fòrum d'Indigestió, per les particularitats de l'acte, i pel mèrit de les diferents persones que han acceptat participar a les taules de les cinc darreres edicions transcorregudes, és habitual anar una mica més enllà dels tòpics. No és que es diguin coses que no s'han dit mai. Ni que es puguin tancar en intervencions de cinc minuts noves teories sobre la música. Però el to sempre és diferent, i això ajuda a entendre les coses d'una altra manera.

La nova edició del Fòrum (la sisena!) serà el proper dilluns dia 19, a les 19 hores, a l'Ateneu Barcelonès. Com sempre, deu persones exposaran, una a una, alguna reflexió personal sobre la música a la ciutat. Si visiteu www.indigestio.com ja es deu poder trobar qui són, així com el que es va dir en anteriors edicions, i serà fàcil que tothom

trobi algú que ja coneix, i algú que encara no coneix, però que segur que serà interessant escoltar. A l'acabar, com sempre, algú es queixarà que no hi ha hagut debat, ni ocasió per caldejar els ànims, però el Fòrum és així, un lloc en el que s'imposa escoltar parlar amb tranquil·litat. Ja hi haurà ocasió per a tertúlies. De fet, la trobada posterior a l'acte ja és una primera ocasió. La inscripció és gratuïta, però cal formalitzar-la amb un correu a info@indigestio.com.

indigestió www.indigestio.com

QUÈ FEM A INDIGESTIÓ:

Editem la revista
NATIVA

Organitzem el festival
HIPERSONS

Gestionem
l'OBSERVATORI DE MÚSICA
DE BARCELONA

Organitzem
el fòrum anual
ESTAT DE LES MÚSIQUES
A BARCELONA
així com altres activitats
de formació i reflexió

«ARA EM PRESENTO A LES ELECCIONS DE SALT, AMB EL LEMA: 'DESDE MONTILLA A PUNTILLA'. A VEURE QUÈ EM DIUEN»

El passat 9 de desembre a l'Heliogàbal es va presentar en societat Josep Puntí. En la següent entrevista, feta moments abans del concert que va oferir, ens deixa clar qui és qui, o no...

T JORDI ARGENTER i HARA KRAAN F H. K.

Ja fa un temps des de l'últim disc, *Maria*, no?

Cap a sis anys... és del 2001. Però és que per mi els anys passen de diferent manera.

Tens alguna cosa en projecte, algun disc pensat o ja gravat?

Sí, però el que passa és que aquí, en aquest país, van molt endarrerits a nivell tecnològic. Jo n'he fet bastants, de discos, però la gent només s'assabenta de les novetats musicals quan vénen de fora. El 2001 el meu germà bessó, l'Adrià, va treure un disc. Llavors el van ficar dins la merda i va ser quan va començar a dissenyar tots els tsunamis que han anat passant durant aquest temps; ell porta molts discos gravats i jo a partir d'avui començo a fer créixer el tsunami.

És gaire habitual que facis concerts?

No, no. Aquest és el primer concert que faig en molt de temps.

Però no vas tocar al Festival PopArb l'estiu passat?

Bé, allà hi va anar el meu germà, i va estar molt bé.

N'hi haurà més, de concerts com aquest d'avui?

Home, si la gent vol que toqui, ho faré. Per mi és una putada fer només dos concerts a l'any. És millor fer una gira, perquè llavors fas uns quants concerts pilot, agafes embranzida i quan ho tens tot a punt, fas la gira. El primer dia és normal que falli un cable, que et surti alguna cosa malament... En canvi quan ja en portes uns quants gaudeixes molt més, però en aquest país sempre estem igual, començant de zero.

Quin és el procés de composició que segueix o que segueixes o que segueix?

Ell sempre ho ha fet tot. El que faig jo ara és reciclar el llegat musical que ell m'ha deixat i interpreto les seves cançons, però d'una altra manera. Jo sóc més músic que ell, en canvi ell era més histriònic, més a l'estil David Bowie.

Llavors, les composicions són seves?

Sí, són seves, però de vegades jo n'hi coloco alguna de meva pel mig.

O sigui que tant la lletra com la música són seves?

Sí, però, de fet, el que faci ell o el que faci jo, ve a ser més o menys el mateix.

Surt primer la lletra o la música? O tot junt?

És molt maca aquesta pregunta, però mira primer, normalment, surt la música, i la música en si et dona una lletra que has d'anar treballant. La base és molt important, sobre una base musical hi ha d'haver una base conceptual a nivell lletrístic que vulgui dir alguna cosa.

Així, sembla que dius que primer va la música i després la lletra.

Normalment els músics funcionem així, sí, però el meu germà també ho havia fet a l'inrevés amb una cançó que penso que és important a la seva carrera, "Solitud", que surt al primer disc, *Pepalallarga*, que ja ho anunciava: Pep a la llarga, tot i que molta gent no ho va veure...

Pep a la llarga, que eres tu, no?

Sí. Doncs la història d'aquesta cançó crec que és important. És la primera cançó amb la que el meu germà, després de 13 anys lluitant, va aconseguir alguna cosa que mig li agradés, i és que costa molt fer una lletra i després musicar-la.

En què s'inspiren les lletres? D'on surten?

Jo ara mateix m'estic inspirant, des de la mala llet a la solitud i el riure, tot m'inspira.

En aquesta cançó que deies, "Solitud", fins i tot li dones la benvinguda, quan dius "Hola, bon dia".

Sí, veus, hi ha punts que són tristos, però també tenen el seu cantó "*xiripitiláutico*", sempre hi ha un punt histriònic i divertit. Tant l'un com l'altre tenim aquest tarannà optimista escèptic, que se'n diu.

Per tant, no veus la solitud com una cosa negativa?

No, no, tot i que la solitud és magra. Té els seus avantatges, però...

Parlem de referents. Abans citaves en Bowie... I actualment?

Jo no puc contestar pel meu germà, porta un tsunami el tio que no sé si està a la Polinèsia o a Honolulu. Jo puc parlar per mi. Òbviament tinc influències, hi ha una música feta d'abans, i no es pot dir que neixi tot d'un. Però jo ara intento no escoltar res.

Deu ser molt difícil!

Ho faig per dues coses, per sanejar l'orella i per no influenciar-me del tot. Hi ha molta música d'ara que m'encanta; ara mateix estic escoltant música, el ritme dels electrodomèstics per mi és techno, per dir-ho d'alguna manera. Son ritmes que m'ajuden, m'inspiren, m'ajuden a conversar. Ara mateix podria fer un rap, però he de guardar energies.

Per què?

Perquè he de fer el paperàs d'aquí a un estona. És el primer concert que faig com a Josep Puntí, és com sortir de l'ou.

El primer que fas?

Bé, com a Adrià Puntí n'he fet molts, però com a substitut del meu germà, al cel sigui o vés a saber on està, és el primer.

Com, que al cel sigui?! Que és mort?

Oh, per Internet diuen de tot.

↑
JOSEP

↑
PUNTÍ

Home, però tu ho deus saber millor que els que escriuen a Internet...

Bé, sí, no ho sé... Però estic segur que allà on sigui està molt millor que nosaltres, tot i que jo estic molt bé, m'esteu cuidant molt bé tots.

Aquesta distinció que fas amb el teu germà, això que dius que sou bessons...

No som ben bé bessons, el que passa és que ens assemblem molt. Un va néixer al juny i l'altre al novembre.

Hi ha alguna diferència en particular que vulguis comentar entre la manera de fer de l'Adrià i la del Josep?

A nivell ortodox moltes diferències no n'hi ha, però sí que jo m'he dedicat més al piano, a la guitarra, al violí, a la instrumentació, als arranjaments, i ell, tot i ser molt exigent a nivell musical, es dedicava més als grups, Umpapah i altres projectes; era més un xouman, massa histriònic pel meu gust, però suposo que per alguna raó ho devia fer. El fet de ser cantant i per tant d'estar més a prop del públic, et fa notar més si avorreixes o no, i per això ell feia més teatre que música, per no avorir ni avorir-se. Jo la part teatral la tinc a dins, com tothom, però miro de no exterioritzar-la, tot i que això no treu que ens haguem de divertir, que la vida són quatre dies.

Parlem de les teves cançons. En podem sentir alguna aviat?

Sí, hi ha molta gent que ja en té...

Però hi ha algun disc en previsió? Alguna cosa més oficial que no sigui el que corre per Internet?

Ara estic fent la banda sonora d'una pel·lícula.

Ja n'havies fet, oi?

Sí. Jo de fet vaig començar en el món de les Belles Arts, de la imatge, del disseny, del dibuix, ... Tot això ja em ve de petit. La música va arribar més tard.

I a part de la banda sonora, trauràs algun disc aviat?

Això no es pot dir mai, a més, ara em dedico a altres coses.... Mira, jo tinc tractes amb gent que, si ens hi posem, en una setmana fem un disc. De fet ja tinc sis o set temes gravats, inèdits, amb en Quimi Portet. Però és que la situació del país és una mica... no vull entrar en polèmiques, però és això que em deies, que fa sis anys que no gravo un disc, però és que primer vull cobrar el que fa anys vaig fer! No pot ser que uns vagin amb Rolls Royce per la vida i que, en canvi, els que posem la matèria prima siguem els més *pringats*.

Saps que fa poc van fer un homenatge al disc *Dioptria*, de Pau Ribà?

Sí, el Pau em va trucar per dir-m'ho.

S'havia dit que potser tocaries la cançó "Conxita Cases". Com és que no hi vas participar?

Perquè no ho organitzava ell, no hi tenia ni veu ni vot. M'hauria encantat ser-hi, de fet

ja havia començat a assajar i tot, i en tenia per triar i remenar, perquè m'agraden moltes cançons del Pau.

Així doncs, no t'hi van deixar participar?

No, i al Pau tampoc, tot i que al final ell hi va anar com a públic, en qualitat d'homenatjat.

I quan dius que estàs ocupat amb altres coses... Alguna cosa del món audiovisual?

No, estic ocupat a nivell polític. Ara em presento a les eleccions de Salt, amb el lema: "Desde Montilla a Puntilla". A veure què em diuen.

Però no és que et presentis a eleccions, tu vols fer un Cop d'Estat!

El Cop d'Estat ja està fet, el va fer el meu germà. I que el busquin. Quan va anar al Liceu, a gravar una pel·lícula, el va inundar.

Com? Què vols dir?

Es va tancar a la dutxa i encara el busquen....

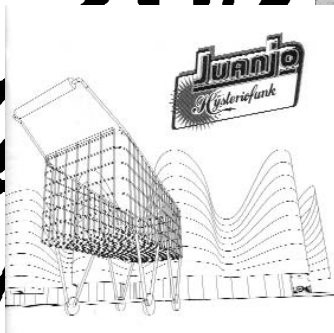
Però de veritat?

Sí!

I des de llavors no se sap res d'ell?

No. I ara em vénen a mi amb problemes de goteres... A mi que no em diguin res, que el busquin a ell!!

HYSTERIOFUNK

JUANJO

Disconforme DISC1981CD

El nou disc dels Andorrans no pot defraudar els seus seguidors i, al mateix temps, hauria de ser una porta idònia per a que qui no els coneix pugui entrar en el seu univers sonor, que és d'una gran riquesa i ara, ja madur, d'una elegància inesperada. Música de precisió, exacta i alhora altament emotiva i optimista i no exempta de sentit de l'humor. Marc Parrot s'ha ocupat d'enregistrar el disc. La qualitat de l'enregistrament permet desxifrar, capa a capa, els diferents nivells sonors d'aquesta música amb ecos laietans i de Canterbury. La producció (feta a mitges entre el grup i Parrot) és d'orfebreria i fa justícia a la qualitat de la composició de totes les peces del disc, cosa que, probablement, els Hysteriofunk perseguen des de fa molt de temps. Un gran disc d'una banda que està en el seu millor moment i s'explica amb total llibertat. Música popular instrumental, sòlida, infreqüent en aquestes contrades. Si compres el disc, a més, estaràs ajudant a Amnistia Internacional amb el 10 per cent del que paguis.

VÍCTOR NUBLA

MR. HUBBA & EL MONO

INVENTOR STARGARDER

South China Sea Music SCS-007

Doncs aquí tenim un disc imprescindible i imprescindible. És clar que parlem d'un grup inusual i incomparable en la nostra geografia. Potser eren la gran esperança blanca de l'experimentació local, però ara són un valor definitiu. Carai, no li trobo cap defecte, i a cada escolta em resulta més embolcallant. No fan am-

bient, no fan música repetitiva, no fan kraut rock, no fan música que planeja, no fan electrònica, no fan psicodèlia, ... se les inventen. No es perdin aquest disc, els obrirà portes, els farà sentir bé, els posarà de bon humor, els farà pensar i sentir. És intimista però parlem de la intimitat d'un astronauta, sol, però en mig de les ingents dimensions del cosmos. Oníric; una fantasia bella. És música que s'explica per sí mateixa i que no precisa de cap coartada estilística per mostrar-se rotunda, madura i profunda. Donin-se un premi i facin aquest viatge: probablement es quedaran en òrbita de Mr. Hubba i el Mono Inventor. Jo ja he establert la meua òrbita, però quants més siguem, millor. Produït per Cristian Vogel.

VÍCTOR NUBLA

KEMAKEUR

ENERGY RADIO EMISSIONS

www.myspace.com/kemakeur

Retorn discogràfic d'aquesta peculiar banda musical, guanyadora de la vuitena edició del Concurs de Música de Badalona (2006). Inspirat en "una dècada oblidada" que, en les seves paraules, va suposar l'inici de la música electrònica, Energy Radio Emissions és un disc que desprèn bona part de l'essència d'aquella època amb una perspectiva àmplia de terreny encara sense explorar, quan els músics de jazz estaven oberts a experimentar amb nous instruments i allunyar-se -en el pla creatiu- de les seves disciplines artístiques. Doncs bé, armats amb la suggerent veu de la vocalista Verònica Marín, el quintet badaloní teletransporta l'oïent a aquella època eminentment referencial. I és que la portada i il·lustracions del disc

ja son tota una declaració d'intencions: imatges amb un genuí sabor a sèries televisives sci-fi dels anys 60 i 70, i d'altres motius que fan pensar en la mítica sèrie Los Vengadores. L'atmosfera retro-espacial i l'aire cinematogràfic que respiren les onze cançons que inclou l'àlbum és preeminent: 'Being Raimond Scott', 'Marvin The Martian', o 'Maxwell Start' mereixen una valoració notable. Poques concessions al lounge i pop electrònic d'alta volada com a vehicle d'expressió musical amb un alt component melòdic sustentat en teclats, seqüències, piano i bases de sampler, elements que conformen la senya d'identitat del grup i defineixen en conjunt la proposta. Vocació experimental i inquietud creativa d'un grup a seguir de ben a prop amb molta atenció.

TONI RUBIÉS

FELIU VENTURA ALFABETS DE FUTUR

Propaganda pel Fet

Feliu Ventura debuta a la primera divisió dels cantautors. Quan va publicar "Barricades de paper" segur que no imaginava el salt de gegant que -via Lluís Llach- ha fet la seva popularitat un elapè després. Un salt que no ha suposat canvis substancials en el seu discurs. Com diu en una de les cançons, no ha tocat "ni una coma" de la seva lluita habitual: esperances d'alliberament nacional i personal, gotes d'ecologisme, la utilitat de la poesia i les cançons, maneres d'estimar... En aquests terrenys, es consolida com un dels autors de referència a casa nostra, encara que "uns em diuen que sóc massa explícit i altres que em calle coses que no vull dir". En la faceta musical, el fidel Borja Penalba el manté en

el mainstream dels cantautors. Arranjaments efectius però poc atrevits, un vehicle pràctic per transportar les paraules del de Xàtiva fins on calgui però que no contribueix a definir una veritable personalitat musical. Aquest disc consolida Feliu Ventura com el líder entre els cantautors de vella escola de la seva generació.

MARÇAL LLADÓ

EL CHICO CON LA ESPINA EN EL COSTADO

SOL Y SOMBRA
2006, Bankrobber

Abans de res, apuntar que aquest breu comentari està fet des del carinyo. Fa un temps, ja, que el Chico ha deixat enrere les categories planianes dels coneguts i dels saludats i s'ha fet una presència habitual en vermuts, concerts i festes llimoneres.

No crec ser l'única que ha tingut la sensació de detectar certs aires d'himne generacional amagats entre les cançons de Sol y sombra. Parlo de peces com "Antorchas por las plazas" -que a mi sempre em fa venir ganes de cridar "Jo també!" just després del vers que diu "Barcelona es aburrida" -, o el dubte compartit entre "las noches sueltas" i "las noches juntas", o la sorpresa de retrobar -a aquestes edats!- "La dulce aceleración"... No pots fer veure que no et parla a tu directament, no pots girar el cap.

En definitiva, que em faig gran, com El Chico -ha plogut força des de Tu rompió mi corazón-. I ha millorat també dalt de l'escenari, on l'acompanya una banda amb qui se sent molt còmode i, tot i que encara em fa patir que no es trepitgi les ulleres, cada cop és més ell i cada cop m'agrada més.

ANNA CERDÀ I CALLÍS

JOAN MIQUEL OLIVER

LIVE IN PARIS

Discmedi

Moltes coses poden dir-se del darrer disc de l'anima i líder indiscutible d'Antònia Font, Joan Miquel Oliver. En primer lloc que ens trobem davant d'una de les referències indiscutibles del pop rock fet en català i on aquest fet (l'ús d'una llengua) no queda com a objectiu, sinó com a medi per a la creació d'un discurs potent i poètic alhora. Versió en directe del seu primer disc (Surfistes en camera lenta), Oliver demostra com la seva proposta en directe es defensa, cosa que malauradament no podem dir del directe de la seva banda. Espontaneïtat, frescor i, sobretot, coses a dir, configuren un treball on el seu títol ja ens remet al seu constant discurs surrealista mediterrani. Recomanable.

ORIOI PÉREZ

MIGUEL POVEDA

TIERRA DE CALMA

Discmedi

Després del corprenedor Desglac, Poveda ens presenta el seu nou projecte al costat del guitarrista flamenc (posar nom). Tierra de calma es configura, per un costat, com una invitació al mes recòndit de la nostra anima i que es materialitza mercès a un Poveda madur i més intens que mai. Explicar-ho és reduir-ho, però per si a algú li queda cap dubte de la meva fascinació pel disc, un servidor no dubta a qualificar -amb permís d'altres maestros- a Poveda com el més interessant junt amb el ja clàssic Enrique Morente. I per demostrar-ho aquesta Tierra de calma, curulla del més gran flamenc. Superlatiu.

ORIOI PÉREZ

GHOULS N'GHOSTS

GHOULS N'GHOSTS

Aloud

Cada cop són més habituals aquelles bandes en què les afinitats personals són quasi més importants que les musicals. En el terreny del pop, em vénen al cap els Minus 5, Golden Smog o The Reindeer Section. Són trobades d'amics, gravacions de costellada que moltes vegades ens acaben regalant perles més interessants que les que cada músic aporta individualment amb els seus projectes principals. A casa nostra, Ghouls n' Ghosts podria ser un cas similar. És el més semblant a una selecció de l'escena indie-hardcore catalana. La banda està capitanejada per Santi García de No More Lies (que s'ocupa de la producció) i Ramon Rodríguez de Madee (veu cantant del projecte) i entre els col·laboradors també hi trobem Èric de the Unfinished Sympathy. S'emparen darrera el clàssic videojoc per proposar allò que saben fer millor: cançons carregades d'energia, urgents i alhora emotives, que rarament arriben als tres minuts. El debut de la banda és ric en moments intensos ("Burrocrazy") però sobretot destaca per la seva aproximació a les melodies pop ("Push me away"), sempre embolcallades dins una boira de guitarres. Tot i la brevetat del disc, en acabar l'escolta l'oient és conscient del combustible que ha posat en marxa l'experiència: la il·lusió compartida i la sintonia entre els seus protagonistes.

MARÇAL LLADÓ

LA VIDA DE COLOR DE ROSA

THE PINKER TONES. Sala Apolo 22:00h. 15/02/07

Remescldadors de remescles i al mateix temps autors originals. Veient el seu ascens meteòric no estranya que els "2 Many dj's catalans", Mister Furia i Profesor Manso, apostessin per aquest nom per a la seva formació.

Dijous passat hora i mitja de ràfega carnalera va arrasar la concorreguda sala de l'Apolo. Com a aperitiu, l'estrena del seu darrer videoclip "The million colour revolution" (2005). Envaiets pel microcosmos "pinkertonia", ens vam deixar convèncer per calçar-nos les rastes, el vestit de robot "krafwerkià", el tanga brasiler i fins i tot el pijama d'Astroboy.

Com a bons comunicadors dominen el canal i el codi en tots els seus registres (pop, soul, funk, electrònica). El missatge? El xou deixa un regust cosmopolita, el cap obert d'un nen curiós i idèntica predisposició a la diversió.

SONIA GALVE

TRES NITS DE CONCERTS A GRÀCIA

MUSHKA a La Sedeta. 2 de febrer

MUERAN HUMANOS a l'Heliogàbal. 3 de febrer

ALBERT GIMÉNEZ & NÉSTOR MUNT a l'Elèctric. 4 de febrer

Cap de setmana per no sortir de la Vila, amb tres nits que prometien molt i que no van defraudar a qui va decidir no perdre's cap dels tres concerts, és a dir, un servidor.

El divendres, les Mushka van fer un concert quasi perfecte a l'auditori de La Sedeta, amb un so fantàstic i mitja entrada, probablement per la nul·la promoció. Les seves composicions es van enriquir amb el temps, en cada nou concert es descobriren canvis en els complexos arranjaments d'un repertori que demana a crits un disc en el mercat. I no ho dic solament jo, sinó que també ho diu la majoria del públic que va assistir-hi. El dissabte me'n vaig anar a l'Heliogàbal per veure la performance-concert dels Mueran Humanos, que regalaven un cèn timer d'euro a cada assistent. Amb ple total i un so no tan bo com hagués sigut desitjable, van descarregar sobre nosaltres un folklore al·lucinant i elèctric de tristesa i humor negre, veus concises i solos de baix distorsionat sobre sintetitzadors i caixes de ritmes, permanentment interferits per psicofonies inaudites. Un mur sonor fet de collage i ràbia, tanmateix pop, tanmateix experimental. El diumenge vaig tenir una emocionant sorpresa a l'Elèctric: Albert Giménez i Nestor Munt, junts, improvisant sense xarxa en un concert magnífic. Guitarra tan sols elèctrica i trompeta (que Munt alternava amb el fiscorn). Van començar el concert a porta tancada i el públic poc a poc va anar entrant en silenci a la sala. Els dos músics van mantenir un diàleg fresc, rigorós i valent, improvisació total de la bona, de la més sincera. I com que estaven molt inspirats i l'ambient del saló de l'Elèctric va ser màgic i càlid, van fer un concert del que triaré a oblidar.

MOSEN XEMENEIA I L'ORQUESTRA VA DE CANTO

Heliogàbal. 2 de desembre

Ja l'Oriol Perucho, en el seu disc *Insultó, le multaron y dejó de comer*, va incloure "El macarrón de la pista y sus típicos", peça seva que interpretava la formació d'aquell moment de la camaleònica Bel Canto Orquestra d'en Pascal Comelade. Menys críptic era el nom que aquest cop l'Enric Casasses va triar per a l'enèsima reencarnació de l'orquestra màgica. Mosén Xemeineia, per una altra banda, ja va ser l'Enric altres cops. Totes les dades encaixaven i, tot i que els organitzadors d'aquestes nits de l'Heliogàbal, no de totes, van mantenir la incògnita de la presència del nord-català i que nom i prudència van allunyar el perill d'allaus que aquests homes procuren, l'entrada va ser completa i les ànsies satisfetes. Com parlava avui amb un amic, no busquem autenticitat com a veritat, no cerquem originals per esnobisme, però aquí sí hi ha una gran diferència entre original i imitacions vàries: pots dir-li *glamour* i també visceralitat, pots desmaiari-te amb el vertigen de "Uh" i sucumbir als vents dadà de Pepino Pascual, pots sentir farfises i mastegar rock de veritat. Però no busquis "autenticitat" com a veritat. Ets davant la veritat: el rock es crea a cada moment i les coses es poden dir de moltes maneres, si tens alguna cosa a dir. Nit inoblidable.

VICTOR NUBLA

MUSICCA

Heliogàbal. 17/02/2007

Aire fresc a l'Heliogàbal. Un membre de Les Aus aplega una colla d'amics i es marca un concert acústic amb una secció de corda cosmonàutica, on es passeja pels folklores francès i rus, desplega minúscules peces a la manera de Música Dispersa, de vegades semblen un Morricone asilvestrat, d'altres un grup de mariachis *on speed* i també la Incredible String Band. Les peces comencen i acaben en mig d'un tràfec constant de músics. Tot té una deliciosa inexactitud. Un membre del públic s'incorpora a l'escenari i toca una flauta d'èmbol mentre fa una explicació en temps real de la música que està sonant. Un altre apareix i recita. La maleta del violí va passant per la primera fila i es converteix en un cajón improvisat. Una fotògrafa introdueix una maraca en algunes peces... La conspiració de Sant Celoni a Gràcia. No m'ho vaig perdre.

MINIMÚSICA

Sala Castelló. Dissabte 24 de febrer

Va tancar el cicle de Minimúsica a la Sala Castelló de Barcelona amb el seu quart i darrer concert coral. Amb l'objectiu d'acostar els infants al llenguatge musical dels adults, diversos grups -els Za, el Triangulo suena, els Beef, Internet 2, Sedaiós i les Afonettes- varen fer les seves propostes on el fil conductor eren les músiques del món. Així, tots els petits que van acudir a la cita van poder viatjar desde Japó a la Xina, passant per Amèrica, amb aturades a diversos països d'Europa, tot en un ambient molt lúdic i espontani. Els infants van jugar amb uns indis a ritme de blues, i més tard van ajudar un trio de gitanos de l'est a trobar la seva cabra entre el públic acompanyats d'una música a l'estil "Gato negro gato blanco" de Kusturica. Una proposta diferent i enriquidora pera que els nens puguin sortir d'un panorama musical infantil força limitat i monòton. LINA CARDONA

BARCELONA JAZZ ORQUESTRA

Sala Apolo. Diumenge 18 de febrer

L'Apolo va vibrar de nou amb el sabor a jazz i swing que va oferir la Barcelona Jazz Orquestra. Aquesta Big Band, integrada per músics consagrats de la ciutat, com Ignasi Terraza, Víctor de Diego, Joan Chamorro entre d'altres i joves promeses del món del Jazz, amb una impetuosa i esplèndida cantant, Susana Sheiman, i liderada amb molta energia pel trombonista Dani Alonso, ens va deleitar amb clàssics de Count Basie o Duke Ellington, passant pel soul, de Stevie Wonder o Ray Charles. Un plaer pels sentits.

LINA CARDONA

ABÚS

L'Auditori (sala Tete Montoliu). Diumenge 28 de gener

Gran concert, gran grup i potent directe. En un país com cal, Abús omplirien estadis com Pearl Jam o d'altres. Les "noves" fornades de grups de rock que canten en català i no es cenyeixen al tòpic "pop rock" que va triomfar a principis dels noranta arrossegueu la condemna de ser "maleïts" i destinats a minories, cosa que en un país ja en si minoritari és una ruïna. I no únicament econòmica, sinó sovint anímica i moral. Abús, Casual, Electric Vaillets.... Grups que no es baixen els pantalons a la pudent "correcció política" i fastigós "estandard" de la indústria i media catalans.

Felicitats, doncs, a Abús. El cor de la banda (Agustí, Jordi Farre-ras i Arcadi) acompanyats per la guitarra i piano d'un discret i efectiu Àlex Torió i en algunes cançons per l'acordeó d'un altre paio i la guitarra de Guillermo al final.

Bona acústica, tot i que la sala té un cert aire ascèptic que no ajuda especialment a la música emocionalment carregada i les lletres sovint atormentades i poètiques. Sense begudes, ni fum, i amb una certa manca de públic que el grup no es mereix, fer un concert és un acte de valentia, de nedar contra corrent. Com cal. Ser fort en un país sovint mesquí i covard.

El disc que presentaven, "A can pistraus", títol significatiu i de múltiples lectures, està ple de joies de les que avui han estat la majoria interpretades amb màgia i convicció. Al meu parer, han sobresortit "Epitafi" –gran inici, potentíssim–, "A can pistraus" –elegant manera d'engegar còsmicament a prendre pel sac, "Amb un xic de febre" –gran lletra d'aquesta "balada", mig temps amb piano melanconiós inclòs, que tracta del fer-se gran (els 30...)-, "mälherba" –interpretació que millora la versió del cd i que ha fet que la cançó en qüestió ascendís en el meu ranking personal" (entre Robert Smith, Buckley i Kurt Cobain intentant ser Nick Drake, per dir-ho d'alguna manera)- i, com no, "Els fills covards": gairebé un himne cínic, però valent; i que parla a molts nivells. Personal, de crítica a la indústria, al país, etc... "per què sóc covard? / per què sóc ronyós? / per què sóc galant? / per què sóc tan fi?"

Així que, a prendre cap A CAN PISTRAUS!!

1889

10 persones vinculades a la música de diferents àmbits (management, premsa, administracions, sales, promotors i, com no, músics) tindran cinc minuts per sintetitzar la seva opinió sobre la situació que viu la música a la nostra ciutat.

VI FÒRUM INDIGESTIÓ SOBRE L'ESTAT DE LA MÚSICA A BARCELONA

DILLUNS 19 DE MARÇ
19:00 H

ATENEU BARCELONÈS / Canuda 6

Inscriu-te gratuïtament enviant un missatge a info@indigestio.com amb l'assumpte <Fòrum Indigestió> i espera confirmació.
Aforament limitat

COL·LABORA

NATIVA

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona

Institut de cultura.

7 BANDES CATALANES AL PROYECTO DEMO 2007.

I 6 d'elles són de l'àrea metropolitana. Aeropuerto [Badalona], L'Ana és un koala [Barcelona], Lek Mun [Barcelona], Playground3 [Barcelona], RedDin [Barcelona] i Tired Hippo [Terrassa]. El projecte Demo 2007 ja té les bandes seleccionades. Són un total de 30 de tot l'estat que a partir d'ara competiran per arribar a la final del concurs que tindrà lloc a la sala Joy Eslava de Madrid el proper 29 de març i en la que actuaran els berlinesos inditrònics Ms.John Soda. Com en altres ocasions el vot popular es tindrà en compte per decidir quines seran les 3 bandes finalistes.

UNITS PEL DIRECTE.

A partir d'aquest mes de març, Depósito Legal, Muzikalia i Bikini organitzen conjuntament actuacions mensuals sota el nom de "Catàleg Sonor". L'objectiu és oferir una programació basada en els grups més representatius de l'Indie català i bandes emergents de l'escena local. De moment estan confirmades les dates de març i abril amb les actuacions Madee i Sibyl Vane, Dunno i Dorian. www.depositolegal.com, www.muzikalia.com

NEOCALORRISME RUMBERO.

Un nou espai a "l'espacce" musical. El rumba tuning té punt de trobada al myspace gràcies als Pantanito. El motiu se'l mereix. Vol ser punt de trobada per promoure el "II Certamen de Neocalorismo de Bcn" el proper mes de maig. El passat divendres 23 de febrer ja es va fer un avançament de les seves intencions al Bar Minusa amb la participació de Diyei Pelos que va estar punxant temes d'un proper recopilatori amb gent afí, Dj el Cordobés i Horatio Pinchadiscos. Tota la info extra sobre el certamen neocalorismo en format "mai-es-peis" a www.myspace.com/neocalorismo

LA MÚSICA I EL III REICH.

Hitler i Goebbels eren aficionats a la música. Un cop al poder, van tractar de redirigir també la vida cultural i artística dels alemanys. Van prioritzar els valors del classicisme i la tradició romàntica. Totes les expressions com les abstractes, expressionistes i realistes juntament amb la música atonal van ser rebutjades i prohibides. Tens temps fins al 27 de maig d'apropar-te fins a la Pedrera [Sala d'exposicions de la Pedrera. Passeig de Gràcia, 92, Barcelona] i fer una ullada i escoltada a gravacions, vídeos, pintures i dibuixos que mostren els esforços del III Reich per eliminar el que el règim considerava "música degenerada".

EL 3GSM DE BCN TAMBÉ ENS POSA AL DIA

El passat mes de febrer es va celebrar a Barcelona un congrés sobre telefonia mòbil que a part d'avançar el "make l'agost", va omplir la ciutat d'encorbatats/des amb l'acreditació penjada del coll i va deixar alguna perla informativa. La tecnologia es diu DRM. Està especialitzada en la gestió de drets digitals i és una de les armes de que disposa la indústria de continguts contra la pirateria. I és ara quan comença a arribar a la telefonia mòbil, el dispositiu de comunicació més popular del món. Segons les dades facilitades durant el congrés la circulació de material sonor no autoritzat durant el 2006 va arribar a 20 mil milions de cançons.

PRIMAVERA SOUND

Es confirma que les dates del festival seran del 31 de maig al 2 de juny i que la col.laboració amb la marca "All Tomorrow's Parties" [creadora dels festivals All Tomorrow's Parties, Nightmare Before Christmas i la serie de concerts especials "Don't Look Back"] ja és un fet. Encara queden per perfilar alguns grups, però de casa nostra s'ha confirmat que estaran els andalusos Los Planetas, els bas-

cos Lisabö, els asturians Mus i els barcelonins Standstill. La cap de cartell a nivell internacional serà la "poetissa del punk" Pati Smith.

15 ANYS DE RABIA POSITIVA

El grup del barri de Sants acaba de finalitzar una gira de concerts pel Brasil. Ara es prepara per la nova sota el lema "Sentiment, Compromís i Acció. Gira 2007". Els seus 15 anys d'història donen per molt i per aquest motiu, durant aquest any, aprofitaran per enllestir un Documental que explicarà la intensa trajectòria de la banda de la mà del productor Daniel Carnon. A més de tot això, Rabia Positiva, vol treure a la llum temes inèdits compostats durant aquests anys.

IMMIGRASSONS DE GIRA

El grup format per músics de Buenos Aires i Barcelona, units específicament per un projecte produït pel Mercat de Música Viva de Vic i la Direcció General de Música del govern de Buenos Aires, inicia una gira coincidint amb la sortida del seu disc editat per Discmedi. El seu repertori s'inspira en un treball previ de documentació realitzat gràcies als testimonis d'emigrants, sota el supòsit que la música forma part d'un bagatge personal i social. El resultat són cançons populars deconstruïdes i reversionades per Raúl Fernandez [Refree]; direcció musical, guitarra i veu; Ernesto Snajer, direcció musical, guitarres; Silvia Pérez Cruz, veu; Giovanni Di Domenico: piano i acordió; Guido Martínez, contrabaix i baix elèctric; Oriol Roca, bateria i Diego Alejandro, percussions.

DOROPAEDIA

És una col.lecció de Cd's multimèdia de publicació trimestral en format digipack 3 amb cançons, textos, vídeo i imatges creats per artistes que expressen les seves inquietuds i opinions a l'entorn d'un concepte diferent per a cada ocasió. A nivell global, el projecte vol ser un compendi de visions actuals sobre temes que per la seva heterogeneïtat comparteixen un inconformisme vers el mainstream. El primer número de Doropaedia està dedicat a la maternitat on han participat Sybil Vane, Silvia Coral i los Arrecifes, Viva Maestro, Tu Madre, l'artista Blanca Navas, l'economista Antonio Gunguerra i les videoartistes Alex Reynolds i Elena Barreas. Més info a <http://www.produccionesoradas.com/>.

191 BARS AMB MÚSICA EN DIRECTE????!!

Les mesures municipals per fomentar la música en directe iniciades a finals de febrer d'aquest any van sorprendre a tothom, a Nativa també, i sinó, llegeix-te l'article de l'Olga Abalos d'aquest número. Conclusió: dues mesures inicials. La primera permetrà als 191 bars musicals de bcn programar actuacions en directe, cosa difícil fins a avui ja que la normativa municipal ho prohibia. La segona, és que aquest any es destinarà una partida d'un milió d'euros per subvencionar el condicionament de les sales amenaçades de tancament.

IN EDIT FESTIVAL

Nativa dedica aquestes línies en memòria d'Alberto Pascual, alma matter del Festival de Cine Documental Musical de Barcelona 'In edit i de l'empresa *en silencio*. Era sabuda la seva passió per l'art en el binomi imatge i música en format cine i a ser aquesta la que el va portar fa 4 anys a crear l'únic festival del nostre país dedicat a l'exhibició de cine documental musical. Des d'aquí, donem suport i ànims a tot l'equip humà perquè el festival segueixi l'estela del seu impulsor.

FESTIVAL DISGRESSIONS

Neix a Barcelona un nou Festival, un cicle de quatre concerts que tindran lloc a l'Auditori del 26 de febrer a l'11 de març. Disgres-

AGENDA

DIJ 1/03 **LOS CARRADINE.** HELIOGÀBAL
 DIJ 1/03 **SKIZOO.** SALA CASTELLÓ
 DIS 3/03 **JAUME PLA [MAZONI]+RAMON FAURAILLE PETIT RAMONI.** TEATRE LLANTIOL
 DIS 3/03 **AUDIO+MANDALAS+SR.CHINARRO+ATOM RUMBA.** SALAMADRA
 DIU 4/03 **SYLVIE COURVOISIER I MARK FELDMAN.** MERCAT DE LES FLORS
 DIU 4/03 **ORIOI TRAMVIA.** CENTRE CULTURAL BARRADAS
 DIX 7/03 **ELECTROPUTAS + DJ CHAMAN.** APOLO [2]
 DIX 7/03 **HILARY I MARC EGEEA.** SALA CASTELLÓ
 DIX 7/03 **RHYS CHATHAM [FESTIVAL DISGRESSIONS].** L'AUDITORI. O MARTORELL
 DIJ 8/03 **JORGE EDO + KYNE SERRANO.** SALA CASTELLÓ
 DIJ 8/03 **YURI GAGARIN+ANTONIO VEGA.** SALA SALAMANDRA
 DIJ 8/03 **LOURDES CUIXART+ELBITXE.** BAR ELÈCTRIC
 DIV 9/03 **KODAMA+ALADO SINCERA.** SALA BE COOL
 DIS 10/03 **HYDROGENESSE.** APOLO [2]
 DIS 10/03 **EIRENÉ + HORAS DE LUZ.** SALA CASTELLÓ
 DIU 11/03 **MUCHO MUCHACHO.** SALA SALAMANDRA
 DIL 12/03 **MARZIPANMARZIPAN+STRAND.** HELIOGÀBAL
 DIJ 15/03 **EL SOBRINO DEL DIABLO.** TEATRE LLANTIOL
 DIJ 15/03 **QUIMI PORRET. [BARNASANTS].** CENTRE CULTURAL BARRADAS
 DIV 16/03 **CINEPLEXX+DISMENSIONEL.** SALA BE COOL
 DIV 16/03 **XAVIER RIBALTA. [BARNASANTS].** L'AUDITORI. ORIOI MARTORELL

DIS 17/03 **MENDETZ +ARTIC MONKEYS.** RAZZMATAZZ. SALA 1
 DIS 17/03 **LES TRÈS BIEN ENSEMBLE.** RAZZMATAZZ. SALA 4
 DIS 17/03 **AEROPUERTO+BIG CITY+BIGOTT.** SALA BE COOL
 DIS 17/03 **PETRUSHKA** SALA CASTELLÓ
 DIJ 22/03 **L'ANNA ÉS UN KOALA.** HELIOGÀBAL
 DIJ 22/03 **LOVE OF LESBIAN+BAD DJ'SAPOLO [2]**
 DIJ 22/03 **EL GUIANTE MAGICO+THE INVISIBLE HARVEY.** SIDECAR
 DIV 23/03 **PERERÉ+CHE SUDAKA+COMBO** CONTRABANDA I ANIV. RADIO CHANGO I SALAMANDRA
 DIS 24/03 **LOQUILLO&SOPEÑA [BARNASANTS].** COTXERES DE SANTS
 DIS 24/03 **ESPALDAMACETA+IMITATION ELECTRIC PIANO [POCKET CLUB VERSION 4.1]** LABORATORI MUSICAL LES BASSES
 DIM 27/03 **LA TROBA KUNG FU [TRADICIONARIUS].** SALA BIKINI
 DIJ 29/03 **LAX'N'BUSTO.** SALA SALAMANDRA
 DIV 30/03 **FACTO DELAFÉ VS. EL MONSTRUO DE LAS RAMBLAS.** L'AUDITORI O.MARTORELL
 DIS 31/03 **ON THE TIGER IV.** HELIOGÀBAL
 DIS 31/03 **DIVERSOS GRUPS [CONCERT PER UN HABITATGE DIGNE].** ATENEU POPULAR 9BARRIS
 DIS 31/03 **MADEE+SIBYL VANE [CATÀLEG SONORI].** SALA BIKINI
 DIM 3/04 **NARCÍS PERICH I LA CARAVANA DE LA BONA SORT!** APOLO [2]
 DIX 4/04 **WATCH CLAN + CATALOUNGE + GATO-EL-QMAN Y DJ KDO.** APOLO [2]
 DIS 21/04 **MACACO.** SALAMANDRA

sions mostra treballs basats en la investigació musical i la recerca d'elements relacionats entre la música orquestral, l'electrònica i el rock de vanguardia. El Festival neix amb la intenció de familiaritzar al públic de la música contemporània amb la vanguardia digital i l'avant-rock. El projecte està ideat per David Albet i Oriol Rosell. Pots trobar més informació a la nostre agenda o a www.digressions.es

MENDETZ A UK

El grup de Barcelona Mendetz publicarà el seu debut discogràfic [mendetz, 2006] al Regne Unit gràcies a l'acord al que han arribat Sinamon Records i el segell independent Naked Man Recordings. Sinnamon afiança així la projecció internacional dels seus artistes. La banda donostiarra La Buena Vida també entra en aquest procés d'expansió de llicències amb els acords confirmats per editar els seus dos últims treballs a Àsia i Amèrica del Sud.

CONCURS DE GRUPS DE MÚSICA UNIVERSITARIS

En el marc de la Primavera de la Llengua, els Serveis Lingüístics de la UB i el Servei de Llengües i Terminologia de la UPC convoquen el tercer concurs de grups de música universitaris. Hi haurà dos premis: un per decisió del jurat i un altre per votació del públic assistent al concert del dia 26 d'abril de 2007, en el marc de la Primavera de la Llengua. <http://www.ub.edu/xdl/primavera/2007/musica.htm>

SOBRETAULA AL LLANTIOL

És l'hora del cafè i dos músics es reuneixen per compartir la Sobretaula. Dues veus, dues guitarres i unes cerveses en un petit escenari de cabaret. Es canten mútuament les seves cançons i descobreixen punts de contacte a l'hora de fer versions. Calidesa. Complicitat. Espontaneïtat. Cicle de petits concerts impossibles Primavera 2007. Març: Jaume Pla [Mazoni] + Ramon Faura [Le Petit Ramon] Abril: Roger [Mas] + Carles Sanjosé [Sanjosex].

NATIVA REVISTA MUSICAL METROPOLITANA

FES-NOS MÉS INDEPENDENTS: SUBSCRIU-TE!

>> INFO@INDIGESTIO.COM

CLUB NATIVA

AQUEST ESPAI NO ES VEN

Al Club Nativa trobaràs una llista d'organitzacions amb qui compartim la voluntat de potenciar la música en el nostre entorn.

No és un espai més de publicitat sinó una bona guia. Si la revista t'interessa, també t'interessaran els nostres amics.

LLOCS ON POTS TROBAR NATIVA
Els llocs marcats amb el símbol

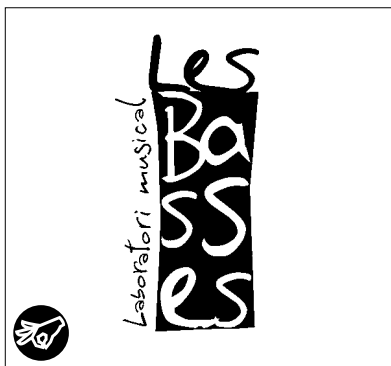
és on trobaràs gratuïtament Nativa
per gentilesa dels nostres
col·laboradors.

VOLS SER MEMBRE DEL CLUB
NATIVA?

Escriu-nos: info@indigestio.com

Espai musical. T 93 422 43 00. Foc, 128. BCN

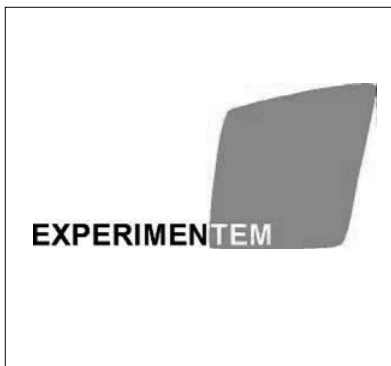
Laboratori musical. T 93 407 29 27

Discogràfica. www.bcoredisc.com

Vidal i Ribas, 23-25. St. Feliu de Llobr. T 936 853 242

Espai per a la creació. entra@experimentem.org

Rambla Ventosa 4, Unió 108. Vilanova i la Geltrú

Punt d'informació Juvenil. Av. Isaac Albèiz, 13. Tiana

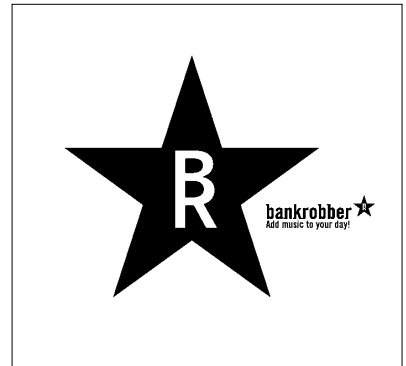
Festival. www.poparb.cat

Bar musical. Pça. del Sol, 9-10. BCN. T 93 237 39 37

Associació cultural. www.animat.tk

Discogràfica. www.bankrobber.net

Espai jove. T 93 429 93 69. www.bocanord.org

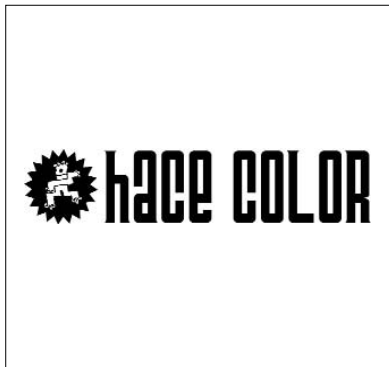
Ca l'Estruch. St. Isidre, 140. Sabadell. T 93 717 10 26

Bar musical. Pça. del Sol, 16. BCN. T 93 415 56 63

Projecte musical. T 93 243 17 17

Management. T 93 300 40 52. www.hacecolor.com

Punt d'informació Juvenil. pj.j.montgat@diba.es

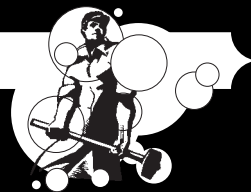
Discogràfica, management. www.strangeones.net

Escola de música. T 93 329 56 67. tallerdemusics.com

www.joventutsmusicals.com

IGNASI JULIÀ

Des dels anys 70 juga a la lliga independent del periodisme musical. La seva obsessió és Lou Reed. Ha passat per les històriques *Rock Especial* i *Vibraciones* i co-dirigeix amb Jaume Gonzalo *Ruta 66* des de fa més de vint anys. El seu darrer llibre, *Pulp-Rock*, recull els seus millors articles i entrevistes.

MARTA SOLÉ

Més de trenta anys dedicats al fet musical no li han fet perdre la curiositat i les ganes a Ignasi Julià, periodista que ha ballat amb el rock tota la vida, fins i tot quan aquesta era la música més lletja. No ha pogut separar-se mai de *Ruta 66* perquè “la criatura ja és més important que nosaltres”, i ha fet grans musicalment no només els seus artífexs sinó diferents generacions sense haver de passar pel tub. “La sort d’haver pogut muntar una revista independent i poder viure d’això ens ha ajudat a conservar un esperit de fan”. En el món de la superabundància manegat per les corporacions mediàtiques i la dictadura del capital, ell creu que el “paper del crític és més important que mai” i que la seva feina és “fer seva la música i evitar els tòpics i les etiquetes per expressar el que a ell li proposa”. I és que Julià és dels que recorden quin temps feia i on estava el dia que va descobrir una cançó.

Reconeix que l’acceleració de la cultura i l’omnipresència de la música dificulta tant el treball del músic com el del crític: “El que trèiem nosaltres d’un disc era molt superior als anys 70 perquè hi havia molt menys material”, indica, així com que als artistes “actualment no els deixen desenvolupar-se, fan dos o tres discos, no funcionen i desapareixen”. “És més difícil començar ara”, admet, tant per al músic com per al periodista.

De totes maneres, aquesta superabundància ha fet revifar la música en directe i “l’experiència d’un concert no la pots piratejar ni baixar-te-la d’internet”. El mateix passa amb l’experiència professional, que fa “que tinguis un instint especial i que sigui molt més difícil que et venguin motos”, talent particularment interessant quan la música es vol fer passar per una moda i hi ha una obsessió per trobar la novetat, dèria de la que Julià està curat ja que “el que té un valor sempre acaba arribant al seu destinatari”.

El noi que comprava discos a l’estranger i buscava el *New Musical Express* a la Rambla es sorprèn d’una Barcelona -“Las Vegas del Mediterrani”, l’anomena- on tothom es queixa de la manca de sales on tocar. “El que potser troben a faltar els grups que comencen són els locals petits amb programació contínua”, assenyalà, tot i que aclareix que mai hi havia hagut a Barcelona tants llocs on tocar, ni tants esdeveniments musicals.

El que sí troba a faltar Julià és “una tradició de creativitat autòctona” que ja existia als anys 60, es va desvirtuar als 70 i va desaparèixer sota el pes del rock català, “una invenció que demostra que no es pot invertir diners per crear una escena quan no hi ha talent”. “Hi ha una gran abundància de grups que són molt mimètics” i del conjunt de l’escena destaca els 12Twelve perquè “connecten amb la Barcelona dels anys 60 on el jazz tenia molta importància”.

I és que el fet musical és més que una tendència i a Ignasi Julià li agrada analitzar “la música rock com un moviment cultural que pot ensenyar moltes altres coses com les connexions que té amb la història, la literatura o la societat del moment”. Vist així, el mestissatge barceloní encara és d’aparador i, tot i l’abundància de propostes musicals del moment, “ens quedem amb aquesta imatge de ciutat cosmopolita una mica falsa”.

Julià està agraït a artistes com Lou Reed, Bob Dylan i Neil Young, que no l’enganyen i diuen que “és tan fotut viure als cinc anys com als 65”, que són honestos “perquè el seu art ha estat la columna vertebral de la seva vida”. Com a exemple, ell continua veient la seva feina ara tan difícil com per qui acaba de començar i tracta d’entendre fenòmens musicals nous, com el *hip hop*, per arribar als 65 i poder continuar escrivint de música. ❖